

ήθικως, άτιμάσθηκα, περισσότερο από όλους εκείνους που τους συγχωρείτε τον θυμό.

Εκδικήθηκα, σκότωσα. Είταν το νόμιμο μου δικαίωμα. Πήρα την ευνυχισμένη τους ζωή ως ανταλλάγμα της φρικώδους ζωής που μου είχαν επιβάλλει.

Θά ήθελε πώς σκότωσα τους γονείς μου! Είταν γονείς μου, αυτοί οι άνθρωποι για τους οποίους υπήρξα άπαιστο φορτίο, ένας τρόμος, μία μουντζούρα για τους οποίους η γέννηση μου υπήρξε δυστύχημα και η ζωή μου μία άπειλη ντροπή; Ζητούσαν μία εγωιστική απόλαυση και απόκτησαν ένα παιδί που δεν περιέμεναν. Ξεβγαλαν το παιδί. Σειρά μου ήταν να χάσω το ίδιο γιαντούς.

Και μόλις άκουσα, άκομη, είμουν έτοιμος να τους αγαπήσω. Πάνε δυο χρόνια, σάς τόπα, που ο άνδρας, ο πατέρας μου έμπηκε στο μαγαζί μου για πρώτη φορά. Δεν υποπευθύνθηκα τίποτε. Μου παράγγειλε δυο έπιπλα. Είχε πάρει, τόμαθα άργότερα, πληροφόρησε από τον παπά, υπό έγκυρεια, έννοιεται, ότι είμουν παλιός του.

Ερχόταν συχνά, μούδινε δουλειά και πλήρωνε καλά. Κάποτε κάποτε μάλιστα μίλουςε για διάφορα πράγματα. Αισθανόμουν στοργή γι' αυτόν.

Στην άρχή του έτους αυτό έφερε τη γυναίκα του, τη μητέρα μου. Όταν μπήκεν έτρεμε τόσο πολύ που νόμισα πως την έπιασαν τα νεύρα της. Έπειτα ζήτησε ένα κάθισμα και ένα ποτήρι νερό. Δεν έπλε τίποτα κοίταζε τα έπιπλα μου σαν παραζαλισμένη και δεν άπαντοθεσε παρά με ναί και όχι, όπως ένιχναινε, σε όλες τις έρωτήσεις του! Ξάν έφανε μου φάνηκε σαν τρελή.

Ξανάρθε τον έπόμενο μήνα. Είταν ήσυχη, κυρία του έαυτού της. Έμειναν την ήμεραν εκείνη πολλήν ώραν φλυαρώντας και μου έδωσαν μία μεγάλη παραγγελία. Την ξαναείδα τρεις φορές άκομη, χωρίς τίποτα να καταλάβω.

Αλλά μία μέρα άρχισε να μου μιλά για τη ζωή μου, τα παιδικά μου χρόνια, τους γονείς μου. Απάντησα: «Οι γονείς μου, κυρία, είταν κάποιος άθλιος που με έπέταξαν». Τότε έβραλε το χέρι στην καρδιά και έπεσαν άναίσθητη. Ξέφθηκα, εύθύς. «Είστε η μητέρα μου!» αλλά πρόσεξε να μη με καταλάβουν. Ήθελα να την βλέπω νάχρηται.

Αλλά κι' εγώ μάψα διάφορες πληροφορίες. Έμαθα ότι είχαν παντρευτεί τον περασμένο Ιούλιο και τούτο γιατί η μητέρα μου πριν τρία χρόνια μόλις είχε χηρέψει. Είχε ψυχορραγία και άνήθικαν έν ψ' έουθεν ο πρώτος σύζυγος, αλλά δεν είχαν καμμία άπόδειξη. Έγώ είμουν η άπόδειξη, η άπόδειξη που έκρυψαν στην άρχή, και έλλισαν να καταστρέψουν έπειτα.

Περήμια, ξαναφάνηκεν ένα βράδυ, συνοδευόμενη πάντα από τον πατέρα μου. Την ήμεραν εκείνη φαινόταν πολύ συγκινημένη δεν ξέρω γιατί. Έπειτα τη σίγη που θάφηναν μου είπε: «Θέλω το καλό σου, γιατί ρου φαίνεσαι καλό παιδί και εργατικό. Θα σκέφτεσαι βέβαια να παντρευτείς κάποια μέρα. Έρχομαι να σε βοηθήσω για να διολέξες έλευθερα τη γυναίκα που θα σου πρέπει. Έγώ, παντρεύτηκα ποιά τη θελήση μου μία φορά, και ξέρω πως ύποφέρει κανείς σατή τη περίπτωση. Τώρα είμαι πλούσιος, χωρίς παιδιά, έλεύθετη, κυρία της περιουσίας μου. Νά η ποίκα σου».

Μου έδωσαν ένα σφραγισμένο φακέλλο.

Την κοίταξε μέσα στα μάτια, έπειτα της είπα: «Είστε η μητέρα μου!»

Όποιοδήποτε τρία βήματα και σκέπασε τα μάτια με το χέρι για να μη βλέπω πιά. Εκείνος, ο άνδρας ο πατέρας μου, την εκράτησε στην άγκαλιά του και μου φώναξε. «Μά είσαι τρελλός!» Απάντησα: «Καθόλου, ξενώ καλό πως είστε οι γονείς μου. Δεν με γελούν έμένα. Όπολογήσε το και θα φυλάξω το μυστικό σας. Δεν τάχω μαζί σας: θα μείνω, ότι είμαι: ένας μαργακός».

Όποιοδήποτε προς την έξοδο συγκρατώντας πάντα τη γυναίκα του που άρχισε να κλαίει.

Έτρεξα κι' έκλεισα την πόρτα, έβραλα τα κλειδιά στην τσέπη μου, και ξαναείπα:

«Άητε την λοιπόν και άρνηθήτε άκόμα πως δεν είστε η μητέρα μου.»

Τότε θυμάσε, έγινε κάτοχος, τρομαγμένος από την σκέψη ότι το σκάνδαλον που άπόφυγαν ως τώρα ήμπούσε να ξεσπάσει ξαφνικά ότι η θέση τους στην κοινωνία, η υπόληψή τους, η τιμή τους θα χανόταν έτσι όπτομα ψιθύριος: «Είσαι ένας κανάγας που θέλεις να μιά άποσπάσης λεπτά. Κάνε καλό λοιπόν στο λαό, στους πρόστους αυτούς, βοηθήσε τους, υποστηρίξε τους!»

Η μητέρα μου κατάπληκτη, έλαγεν όλοένα: «Πάμε να φύγουμε, πάμε να φύγουμε!»

Τότε καθώς η πόρτα είταν κλειστή, έφώναξε ο άνδρας της: «Αν δεν μου άνοίξεις άμέσως, θα σε ρίξω στη φυλακή για έκβιασμό και βία!»

Είχα μείνει κρύσιος του έαυτού μου! Άνοιξα την πόρτα και τους είδα να χάνονται στο σκοτάδι. Τότε μου φάνηκε ξαφνικά ότι όφρανεψα, έχκαταλείφθηκα, σπαράχτηκα στο ποτάμι. Μία τρομερή θλίψη, άνάμικτη με θυμό, με μίσος, άηδία, μ' έκυριεύσε: σαν να ξεγέροθηνεν όλο μου το είνε, σαν να ξεγέροθηνεν για το δικό, την τιμή, την άπορριμμένη στοργή. Άρχισα να τρέχω για να τους φθάσω κατά μήκος της όδης του Σηκουάνα, που έπρεπε να άκολουθήσουν για να φθάσουν στο σταθμό του Σατού.

Τους έφθασα σε λίγο. Ή νύχτα είχε πέσει θεοσκότεινη. Προχωρούσα κλεφτάτα πάνω στο χορτάρι, και δεν μ' άκουσαν. Ή μητέρα μου έκλαιε πάντα. Ο πατέρας μου έλεγε: Το λάθος είνε δικό σου, έπέμενες να

τόν ιδής! Είταν μία τρέλλα στην θέση που βρισκόμαστε. Μπορούσαμε να το κάνουμε καλό από μακριά, χωρίς να φανούμε. Άφου δεν ήμπορούμε να τον άναγνωρίσουμε για παιδί μας, σε τι χρησιμεύουν οι έπικίνδυνες αυτές έπισκέψεις; Τότε όχημα μπήκε τους, έκτευνότας τους και ψιθύρισε: «Βλέπετε πως είστε οι γονείς μου. Με πατάετε μία φορά, θα με δώσετε πάλι.»

Τότε, Κύριε Πρόεδρε, σήκωσε το χέρι του πάνω μου, ως το δοκίμοι στο λόγο της τιμής μου, στο νόμο, στη δημοκρατία. Μείνησε, και καθώς τον έπιασα από το γιακά, τάρβηξε από τη τσέπη του ένα περιστρόφο.

Αναψε το αίμα μου, δεν ήξερα τί έκομα πιά, είχα τον διαβήτη μου στην τσέπη, τον χτύπησα, τον χτύπησα μαυτόν, όσο μπορούσα. Τότε εκείνη άρχισε να φωνάζει τραβώντας μου τα γένεια: «Βοήθεια! Πιάστε τον δολοφόνο». Φαίνεται ότι την σκότωσα κι' αυτήν. Ξέρω εγώ τί έκανα εκείνη τη στιγμή:

Έπαιτα, σαν τους είδα και τους δυο έαπλωμένους χάρη, τους έπέταξα στον Σηκουάνα, χωρίς να σκεφθώ.

Νά.—Τώρα δικάστε με.

Ο κατηγορούμενος ξανακάθισε. Έξοιτός τη: άπολόγησε αυτής η υπόθεσις άναβλήθη για την όλη συνέχιση του δικαστηρίου. «Αν είμαστε ένοχοι τί όπόφαση θα βγάλετε γι' αυτόν τον φονιά των γονιών του;

Γκι ντε Μπακσάν

*

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Όταν το δέλει η κ. Βάνδερμπιλτ

Νά τί κάνουν τα γρήματα! Σ' ένα μεγάλο έστιατόριο των Πορσιών δειπνούσαν κάποτε ο κύριος και η κυρία Βάνδερμπιλτ, το βαδύπλεκτον ζεύγος, μαζί στο όποιο ο Ρότσχιλδ έφαινετο... πτωχός!

Ο ξανόδοχος φυσικά έβραλε τα δυνατά του όπως έχασαίτη τους πελάτας του.

Άφου έδωκίμασε το πρώτον φαγητόν η κυρία είπε προς τον σύζυγό της:

—Θέλω να πάω μαζί στην Νιάν Ύόρκην τον μάγειρο, όπως έμαγαίρενος το φαγητό αυτό.

Ο άμερικανός Κρούσιος καλεϊ άμέσως τον ξενόδοχο και ζήτη τον άριστοτέχνην μάγειρον.

Προσέρχεται ένεινος με τον λευκόν σφογγο του και την έμπο-οθέλα του και χαιρετά:

—Πώς όνομάζεσθε; ρωτά ο Βάνδερμπιλτ.

—Ιωσήφ, άπαντά ο μάγειρος.

—Αί λοιπόν, κύριε Ιωσήφ, όνομαζετε μαζί μας τις Άμερικην έντός πέντε ήμερών.

—Δεν θέλω ν' αφήσω τους Παρισίους, κύριε.

—Τρίαντα χιλιάδες φράγκα μισθόν το χρόνο!

—Όχι, κύριε, όχι.

—Σαράντα χιλιάδες!

—Όχι, κύριε, όχι.

—Πενήντα χιλιάδες!

—Μά όχι, κύριε, σάς βεβαιώ πως μου είνε αδύνατον.

—Έξήντα χιλιάδες και με συμβόλαιον για πέντε χρόνια!

—Δέχομαι και πηγαίνω να έτοιμάσω τα μπασόλα μου!...

ΣΙΜΟΥΤ' ΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

Μ. Α.

Μόλις πρό όλίγων ήμερών έφθασε από την Άλεξάνδρεια στον άνε έχκατεστημένη και ήδη συγκαταλέγεται μεταξύ των ώριοιό-των και πλέον έκλεκτών δεσποινίδων των Άθηνών. Από τα κυριότερα προσόντα της είνε ότι είνε μόλις 18 έτών. Ή σιμονέττα της έπετείται με χάριν σεργαντίνας. Μελαχροινή με πολύ βαθύ-χρυσά γαλάζια μάτια τα όποια παρ' όλον που μωπαρίζουν είνε πολύ γοητευτικά. Ή όμιλία της έχει ως διακριτικό μία γαλήνη εύχρηστη, και αι ιδέες της με σφροσύνη σπαίει, και έχει προτερή-ματα που συντελούν σε εύχρηστη έντύπωση και άποτελούν ση-ματική έξαφραση για ένα τόσο άροσερό κορίτσι. Όμιλεί περισσό-τερον γαλλικά από άλληνικά, θα το καταχωρίζαμε ως έλλειψιμα αν δεν υπήρχε το έλαφροντικό, ότι είνε συνήθεια της δευτέρας πα-τριδος της. Θα έμφανισθή σε έκλεκτες κοσμικές δεξιώσεις και είνε βέβαιον ότι θα συγκαταλεχθή μεταξύ των πλέον χαριτωμένων μωπ-φίς.

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τις πλέον έκλεκτες συγκυνηρώσεις παρ' τη κ. Έλένη Νε-γρεσπότη. Ή εκδοέποινα έκτάκτως προσήλθε στους κεκλημέ-νους της, έφερον τουαλέτταν καλαίσθητον μαύρην. Ο δίσκος των αιδουσαν λιαν άριστοτεχνικός.

Μεταξύ των κεκλημένων ο ύπουργός των Έξωτερικών και η κ. Ρούφου, κ. και κ. Δορσέτι, κ. και κ. Καφαντάρη, ο Δήμαρχος και η κ. Πάτσι, κ. και κ. Χαριτάκη, κ. και κ. Π. Καλλιγιά—πολύ έμφανιστικός τύπος εύμορφος—κ. και Δις Ζέγγελι, Δις Φ. Μελά, κ. και κ. Μυλωνά, κ. και κ. Κυριακίδου, κ. και κ. Δομαλά, κ. και κ. Αλ. Πασιάνη, κ. και κ. Ξενοπούλου κ. και κ. Φωκά, κ. και κ. Άβερφ, κ. και κ. Θεοδωροπούλου, Δις Ρίκακη, κ. Χατζημυ-χά-λης, κ. και κ. Πριονιστή, Δις Ρόκου, κ. Άνδρεάδης, κ. Καλομο-ύρης, κ. Γεωργιάδης κ. λ.π.

Μία όπό τις θαυμασιώτερες δεξιώσεις παρ' τη κ. και τη κ. Ν. Νικολαΐδη. Ένα άπαστερόν κομψότατον αΐθουσαι, που τις διακρίνει ένα γούστο έξαιρετικός. Τους κεκλημένους έδέχετο η Δις Νικολαΐδη με την διακριτικάν αυτήν χάριν, φέρονσα τουαλέττα παριζιάνικη βελούδινη σε χρώμα μουντοκεβέλλιας.

Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Κοντογιάννη κομψή τουα-λέτταν μαύρη και πράσινη, κ. και Δις Άλ. Δημητριάδη τουαλέττα από μπίζ τσερέτ και δαντέλλα σε φονερώ ρόζ, κ. Κοραϊάνου τουαλέττα μαύρη, Δις Άγγελόσι τιν τουαλέττα βι-ρόζ σιφόν με άντελλες όνομάζωσθε, κ. και Δις Σκοτανή τουαλέττα χαριτω-μένη μαύρη βελούδινη, κ. και κ. Χαριτάτου τουαλέττα ντεγκραντέ δαντέλλινα, κ. και κ. Άντύπα τουαλέττα κομψοτάτη βιολίν, κ. και Δις Φωστής τουαλέττα ώριοιότατη από κόκκινον σιφόν, κ. και κ. Δημητριάδης, Σκανανής, Γουρπός, Γ. Νικολαΐδης, Σαρσέντης, Δ. Ζίβης, Φωστής, Κανδής κ. λ.π.

Την παρελθούσαν Πέμπτη χορευτική έσπερις παρ' τη Πρε-σβητή της Σεβρίας. Παρευρέθησαν, έκτός του διπλωματικού σώμα-τος, κ. και κ. Λαγγουρόν, κ. και κ. Λεπτεϊ, κ. και κ. Α. Δαλιέττη, κ. και κ. Α. Καυλάκη, κ. λ.π.

Το παρελθόν Σάββατον γεύμα—δεξιώσεις παρ' τη Πρεσβητή της Βελγίου και τη Κα Βαρόνη Γκιγιόμ ήτις έφερε τουαλέττα θαυ-μασίαν λευκήν.

Ες το γεύμα παρεκάθησαν ο Πρωθυπουργός και η κ. Παγ-κίω, ο Στρατηγός και η κ. Ζιράρ, ο Ύπουργός των Ναυτικών και η κ. Χατζηκυριακού, οι Πρεσβευταί Ρουμανίας, Ιαπωνίας, Άμερι-κής, Ούγγρας.

Επικολούθησε δεξιώσεις κατα την όποιαν η εύγενής οικοδέ-σποινα ύπεροβήετο από την κ. Ντελοσιάν του πρώτου γραμματέως της Βελγικής Πρεσβείας—ώριοιότατη με τουαλέττα μπλέ περβάνς γαυρισμένη με περσά όμοιοχρώμα.

Μεταξύ των κεκλημένων κ. και κ. Α. Καυλάκη, πολύ εύμορφη με τουαλέττα μαύρη βελούδινη, κ. και κ. Βερναζόμπε, κ. και κ. Λεπτεϊ, κ. και κ. Λαγκλυνά κ. λ.π.

Ή δευτέρα δεξιώσεις ες το Κυβερνείο παρ' τη Ελ Παύλου Κοντοσυριάνη ήτο έκτάκτως πολυπληθής.

Παρέστησαν, έκτός του διπλωματικού Σώματος, ο Πρωθυ-πουργός και η κ. Παγκάλου, κ. και κ. Μοργκεντάου, κ. Α. Μιχα-λοπούλου, κ. Ήλιάσου, κ. Δαμαλά, κ. Βελιανίτη, κ. και κ. Β. Μείση, κ. Α. Ρούφου, κ. Ι. Ευαξία, κ. Χωρέμη, κ. και Δις Φωστής, κ. Αθανασιάδη, κ. Θεοχάρη, κ. Γ. Μελά, κ. Σάραπα, Δις Τακιδάκη, Δις Ρίκακη, κ. και κ. Α. Κυριακίδη, κ. Αλκ. Πα-σιάνη, κ. και κ. Τσουδερό, Κοντέσσα Καποδίστρια, κ. Α. Πά-λως, Φραγκίσκος, Μητρόπουλος, Δροσόπουλος, Βουαρέν.

Πολύ ώφραία σάλλα ες το Κεντρικόν το παρελθόν Σάββατον, κατά την ενάντη συναυλίαν του Συλλόγου Συναυλιών. Κομψό-τατον σύνολον, παριζιάνικα μαντώ, πολύ μωδέργα καπέλλα από χρυσά και μαύρα βελούδα.

Διακόνομεν κ. Νεγρεσπόντη, κ. Γρίβα, κ. Τριμάρκου, κ. Μι-χαλοπούλου, κ. Ήλιάσου, Δα Μ. Ράλλη, κ. Κοντογιάννη, κ. Τρι-μάρκου, κ. Χαρέμη, κ. Σταθότου, κ. Ρετσίνα, κ. και Δα Λεπτεϊ, κ. Διαμαντοπούλου, κ. Πετριεϊά, κ. Χατζηαργύρη, κ. και Δα Πράττερ κομψότατον σύνολον πρσίτον βελούδινο παλτό

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ο Ίσθμους της Κορίνθου

Αί έργασίαι της κομής του Ισθμού της Κορίνθου άρχισαν το 1882: δύο δε χιλιάδες έργατών έδούλευαν δραστηρίως για την ταχισταύπο-περάτωσίν των. Έκ των έργατών αυτών οι περισσότεροι ήσαν Μαυροβούνιοι και Άρμένιοι, διακόσιοι δε μόνον Έλληνες. Ή έκ-χωμάτως άνήρχετο εις 6000 κυβικά μέτρα καθ' έκαστην ήμεραν. Τα χόρματα μετεφέροντο δια σιδηροδρόμων. Το όλικόν μήκος της διώρυγος ύπερβαίνει το έξακισχίλια μέτρα. Ή μέχρι του Ίανουα-ρίου του 1888 έργασθεΐσα εις τόν Ισθμόν έταιρεία εξώρθεεν έν όλω εξ έκατομ. κυβικά μέτρα περίπου, ήτοι όγκον χωμάτων τρι-πλάσιον περίπου της Άκροπόλεως, ύπελείποντο δε άκόμη προς έξορθεΐν 2,500,000 κυβικά μέτρα. Ύπολογίζουν ότι διά της έχκα-μάτως ταύτην καϊτός ποικίλας έχκαταστάσεις μηχανών, βαθνύδρων σιδηροδρόμων και λοιπών ποικίλων τεχνικών έργων, προς διοχέ-τευσιν ύδάτων κτλ. εξώδευσεν ή παλαιά έταιρεία περί τα 30 εκατ. μι-κρία φράγκων, ένψ μέγα μέρος της έργασίας έμενε άκόμη άνε-τέλεστον.

Κούκλες που μιλούν

Στην Βοστώνη κατεσκεύασαν πρότινος κούκλες που μιλούν θαυ-μασίως, που λένε δηλοδή όλόκληρες φράσεις. Ή κούκλες αυτές φέρονται έντός ούτων έργαλείων όνομαζόμενον φωνόγραμμα, το όποιον δια της πίεσεως μικρού κομβίου τίθεται εις κίνησιν και έκ-βάλλει άνθρώπινους φθόγγους. Το μηχανήμα αυτό χορδίζεται από καρού εις καρόν, είνε δε σχετικόν με τόν κοινόν φωνόγραφον. Ή κούκλες αυτές λένε φράσεις ως η κατωτέρω: «Μομά, αγαπητή μου μαμά, μη με πλύνεις σήμερα, το νερό είνε κρύο!» ή «Καλέ μπαμπά, θα πάμε σήμερα περίπατο;» ή «Είμαι μικρό παιδάκι, μα ή κοοδιά μου είνε καθαρά» κ. λ. λ.

Ή έντύπωση που προξενούν οι κούκλες αυτές είνε κομικωτάτη. Πιθανώς να μάς έρθουν τέτοιες κούκλες και στην Άθήνα. Για πρωτοχρονιάτικα δώρα είνε, φυσικά, μοναδικές.

Λάδι... Λάδι...

Στην Ιταλία άρχισαν να παράγουν λάδι εδάδιμον, θαυμασίας ποιότητος, από τα κοκκινίσια των σταφυλιών! Το λάδι αυτό πα-ροσκεινέται κατά τήν εξής τρόπον: Βγάζουν τόν τσίπουρα των σταφυλιών από τόν πιεστήριον και άφου τό έχσανον άφαιρούν τό κοκκινίσια τα όποια καθορίζουν διά νομισματίας. Τα κοκκινίσια αυτά άφου τό έχσανον πάλιν καλά τό όλίθουν όπως τό σιτάρι και τό μεταποιούν εις άλευρον. Το άλευρον τούτο, το όποιον πρέπει να είνε λεπτότατο, ρίπτεται κατόν εις λέξητος έχοντας διπλήν βάσιν, για να κυκλωφθή διά τού μεταξυ κενού ρεθμα άκρού. Προ-στίθενται κατόν τρεις λίτρες νερού εις 10 χιλιόγραμμα άλεύρου κοκκινιστών και φέρεται τό μίγμα εις θερμότητα 80 βαθμών εκατομετρών θερμότητος. έν ψ έν το μεταξυ ή μάζα άνατα-ράσεται διαρκώς δια καλλιήλου όργάνου. Έτσι τό άλευρον γί-νεται ζυμώ. Το θερμό και ρευστό τού ζυμώ φέρεται κατόν εις τό ύδραυλικόν πιεστήριον και πιέζεται όπως άκριβώς γίνεται και με την μάζαν των ελίων στα έλαιοτριβεία. Εκ της πίεσεως αυτής εκατό κοιλιά κοκκινιστών παρέχουν δέκα κοιλιά λάδιου περιφύου.

Το λάδι αυτό των κοκκινιστών των σταφυλιών έχει εξαίρετους λιπαράς ιδιότητας, είνε δε χρησιμεύατον και για μαρμαλά.

Σημ. «Μπουκέσι».—Νά έλπίσει με, λοιπόν, ότι το ζήτημα της ελ-λείψεως τού λάδιος θα ληθ ή και σίγν τόπο μας δι' αυτό του μέσον; (Το θεός να δώσ η...)

*

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

ΑΤΤΙΚΟΝ.—«Ρομπέν των Δασών».

ΑΧΑΪΔΕΙΟΝ.—«Μον Homme» με την Πόλα Νέγκρι.

ΑΤΤΙΚΟΝ (Παρισιώδης).—«Ο ματωμένος σιφόν».

ΙΝΤΕΑΛ.—Χάρολδ Λούβ Μωρε Κορνάγιο.

ΟΛΥΜΠΙΑ.—«Η πόλις που δεν κοιμάται».

ΠΑΠΑ-ΓΩΑΝΟΥ.—Προσεχώς μέγας άριστοτεχνικός κινη-ματογράφος.

ΣΠΛΕΝΤΙΤ.—«Οι δύο Μάγκες».

με γούνες από καπέλλο βελούδινο, κ. Άποσταλίδη, κ. Μπόσκο-βιτς, κ. Καρπατιάν, κ. Καραγιάννη, κ. Σωτηριάδη, κ. Χαρίφι, κ. Παπαγεωργίου, κ. και Δα Ζούρβα, κ. Λεβίδη, κ. Βασιλειάδη, κ. και Δα Φωστής, κ. Πετροκοκκινόπου κ. λ.π.

Ο χορός που θα δοθή στις 23 Δεκεμβρίου στο «Καρίς» ύπό του Συνδέσμου προστασίας παιδών και βρεφών, προαναγγέ-λεται ως ο πλέον όφαιος της εποχής, άφ' ενός μεν λόγω του θερμού σκοπού του άφ' άλλου λόγω των έκλεκτών κυριών που τόν διορ-γανώνουν θα αντελέσουν ούλην άσέγκοιτη έπιτυχία του.

Ή έπιτροπή άποτελείται από τούς Κυρίες και άποστονίδας Μ. Γεωργιάδη, Α. Φωκά, Ρεζακινά, Αλ. Πασαζή, Α. Συναδινό, Μ. Γεωργιάδη, Α. Φωκά, Ρεζακινά, Α. Συναδινό, Α. Συναδινό, Β. Κολοκοτρώνη, Α. Δαλιέττου, Α. Σουζέου και της Δες Κωστή Λαγκαδά, Δέλτα, Παλάτση, Σαρματάκη, Λεκού. Ή Μοντεϊν

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Τρεις κοπέλλες — ούτε πολύ νέες, ούτε πολύ γοητές, έτσι κι έτσι — η Τρανταφυλλιά, η δεκαπέντε χρόνων, η Τρανταφυλλίτσα δεκαέξι και η Τρανταφυλλούλα, η γαροντότερη, εσφαλμένος τὰ δεκαεπτά — ανταμώθηκαν σ' ένα σταυροδρόμι. Τρεις αυτές, τρεις οι δρόμοι έτσι τώφωρον ή τήχη.

— Όρα καλή, Τρανταφυλλιά!

— Μπά η Τρανταφυλλίτσα!

— Και συ έδω, Τρανταφυλλούλα!

Τρία ίδια την ίδια εκείνη μέρα και η τρεις είχαν κίνη την τρέλλα — τρέλλα, γιατί τάχα; Όλος ο κόσμος είχε τρέλλος, κι' οι γνωστοί ακόμη — όλος ο κόσμος είχε γνωστικός, κι' οι τρελλοί ακόμη — είχαν κι' η τρεις λοιπόν φύγη απ' τὰ σπίτια τους για να πάν ναύδουν καλή τήχη.

Η Τρανταφυλλιά ήταν κόρη ενός μεγάλου άρχοντα — φιλω το πασονάμι της άφεντιάς της!

Η Τρανταφυλλίτσα ήταν κόρη ενός καλού νοικοκύρη — προσκυνω σε νοικοκυροπούλα μου!

Η Τρανταφυλλούλα ήταν κόρη ενός χωριανού ταβερνιέρη — γειά σου και χαρά σου λυγρή και τω χαιρού μαμάρι.

Δέν ξεπερτίσαν απ' τὰ σπίτια τους με τίποτε άγαπητικούς έφωγαν έτσι μονάχες, σ' τὰ τυφλά, και σαν έσταυρώθηκαν έκει μέσ' σ' τους τρεις δρόμους δέν ήσαν ποιόν δρόμο απ' τους τρεις να πάρουν. Μά πού ήθελαν τὸ λοιπόν να πάνε; Κατά την Εύτυχία.

Αλλοίμονο! κατά 'κει πού τραβούσαν από την πρώτη μέρα πού χτίστηκαν ο κόσμος όλοι όλοι οι άνθρωποι, χωρίς να φάνουν ποτέ...

— Για να ιδούμε, λέει η Τρανταφυλλιά, μήπως είνε γραμμένο κατ' πού πάν οι δρόμοι.

— Ναί, λέει κι' η Τρανταφυλλίτσα, να ιδούμε!

Η Τρανταφυλλούλα λέγει:

— Έγώ δέν ξέρω γράμματα.

Κατά τὸν πλατύτερον δρόμο ήταν γραμμένο ψηλά σ' ένα στύλο με χρυσά γράμματα: Τράβα τὸ δρόμο σου μπροστά, κοπέλλα ζηλεμένη, Κ' ένας μεγάλος βασιλιάς για ταίρι σε προσμένει.

Η Τρανταφυλλιά τὸ διάβασε και ελεπε:

— Όρα σας καλή. Έγώ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατά τὸν άλλο δρόμο ήταν πάλι γραμμένο σ' ένα άνθισμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

Έσ' π' άγάπη λαχταρῶς, πεντάμορφη κοπέλλα, Αν θες ναύδης, δε, ζητῆς αὐτόν τὸν δρόμο έλα.

Η Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε και ελεπε:

— Όρα σας καλή. Έγώ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Μά η καθμένη η Τρανταφυλλούλα τους λέει:

— Για σταθετέ μια στιγμή! Έγώ δέν ξέρω γράμματα! για διαβάστε μου τι λέει έκεινὸ πού είνε γραμμένο έκει.

Κατά τὸν πὸ στενὸ δρόμο ήταν γραμμένο επάνω σε μια μεγάλη πέτρα με μαύρα γράμματα:

Παιδί μου, δόξες και χαρίεσν δασοστάζω, κι' όμωσ Μόνον έγώ εἰμ' αληθινὸς τῆς εὐτυχίας δρόμος.

— Αί, λοιπόν, ελεπε η Τρανταφυλλούλα, αὐτόν τὸν δρόμο θάπάρω, θρα σας καλή!

Μά πὶν χωριστοὺν εὐμφώνησαν ύστερα από ένα

χρόνο, τὴν ίδια αὐτή μέρα και τὴν ίδιαν ὥρα ν' ανταμώθων σ' τὸ ίδιο σταυροδρόμι για να πὴ καθέμιά τὴ βρῆκε σ' τὸ δρόμο τῆς και να ιδούν πὰ πέτυχε πλείοτερο.

Η Τρανταφυλλιά δέν είχε περπατήση πὸλὺ κατὰ τὸν πλατὺ και τόσο δρόμο, και άξαφνα ένας σωρὸς άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, σταλμένοι απ' τὸ βασιλιά τῆς χώρας ήσαν να τὴν προσαντήσουν.

Όλοι ήσαν ντυμένοι πλούσια και χρυσοκέντητα και φάνυνταν σαν να λουλούδιασε με μιάς ο τόπος από τὰ παρδαλά τους ρούχα.

Μέσα σε μεγάλα καλάθια έφεραν άμέτρητα χαρίσματα, όλα χρυσάφι διαμαντοστόλιστο και ξαφειροδεμένο που λές και είχαν έκει σ' τὰ καλάθια σωριασμένα όλα τὰςτίρια τ' οὐρανοῦ. Κι' όλοι αὐτοί οι άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ έρχονταν να πάρουν για νύφη τοῦ βασιλιά, τὴν ὡμορρη Τρανταφυλλιά! Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα ήσαν δικὰ τῆς! Κ' έκεινὴ πὸν πάντα τὸ είχε σ' τὸν νοῦ τῆς να γείνη και μέρα βασιλίτσα, δέν ξαφνίστηκε καθόλου για τὴν καλή τήχη, και τὸ ίδιο βράδυ άνάμεσα σε μουσικὴς και σε φωνὴς και πανηγύρια μῆπκε σ' τὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βασιλιά τῆς χώρας.

Ο βασιλιάς αὐτὸς είχε δικούς του τόπους πού δέν έφτανε μια ζωή να τους γυρίσης, είχαν όλα τὰ καλά, όλες τις δόξες τοῦ κόσμου — μά είχε και άσπρα γένηα.

Σ τὸν άλλο δρόμο τὸν πρᾶσινο και λουλουδιασμένον η Τρανταφυλλίτσα δέν βρήκε οὔτε σταλμένους απ' τὸ βασιλιά, οὔτε καλάθια με χαρίσματα! μά βρήκε, σαν νοικοκυροπούλα πού ήταν κι' αὐτή, ένα νοικοκυροπούλο, έναν τραγουδιστή, πλείοτερο χαρομέρη ποτὶ τραγουδιστή, γιατί αν ήσαν αληθινὸς τραγουδιστῆς θά κάθονταν κλεισμένος σπὶτι του να ζευγαρώνη ρίμες και να παίζη τὸν ταμπουρά και δέν θά 'λάζονταν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καρτεριώντας τὰ κορίτσια πού διαβαίνουν. Ήσαν όμως λεβεντοπαῖδο, είκοσι χρόνων παλληκάρια, και έρωτοκτυπημένοι.

Είνε γλυκὸ τὸ φίλημα σ' τὰ δροσερὰ σου χεῖρη Πάνθ' όσον και μοσχοβολῶν σαν λουλούδι τάπητή.

Ελα βαθεία σ' τὴν ερημιά να πῶμε να περφοῦμε Κ' έκει να σμίξουμε τὰ δυὸ, κι' έκει ν' άγαπηθούμε.

Θα σὺ μαδὸ ροδόφυλλα να γένης να λουμπά.

Έγώ θά νάμια σκιάρῶς σου και σὺ κυρὰ θά πάω!...

Η Τρανταφυλλίτσα τᾶκουσε αὐτὰ κι' ο νοῦς τῆς έγύριζε κι' η καρδιά τῆς χτυποῦσε γληγορότερα. — Δέν ήσαν οὔτε η πρώτη, οὔτε η ύστερη κοπέλλα πού ξελογιάστηκαν απ' τραγουδιστή.

Η Τρανταφυλλούλα περπατήσε, περπατήσε κατὰ τὸ στενὸ μονοπάτι, γεμάτο άγκάθια και λιθάρια. Ο τόπος ήτον έρημος! οὔτε σταλμένοι τοῦ βασιλιά ήσαν να τὴν πάρουν για νύφη, οὔ' ε κανεῖς έρωτοκτυπημένους τραγουδιστῆς ε τρῶβαλε με τὰ γλυκά τραγούδια τῆς άγάπης. Έβράδυασε και κανεῖς, κανεῖς, ψυχὴ ζωντανή δέν είχε φανῶ... Το φεγγάρι λυπημένο ανέβαινε απ' τὸ βουνὸ κι' όλα φάνυνταν γύρω χλωμά χλωμά και ηρούα. Η Τρανταφυλλούλα κοινοστάθηκε πλεία άποσταμένη! πεντοῦσε, διψοῦσε, τὰ πόδια τῆς είχαν κοπῆ απ' τὴν κακοτοπιά. Και τότε, πῶσα από μια γρηά τιά άνασηκάθηκε κατ' άσπρο κατ' άπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κι' άπλωσε άπάνω τῆς δυὸ ξερά, δυὸ κοκαλιάρικα χέρια. Τὸ στόμα του ήσαν άσπρικο, δίχως χεῖλια, και δέν άνοιγε και δέν έκλεινε! μά μέσ' απ' τὴν άσάλευτη αὐτὴ τρύπα έβγαине μια φωνή σαν από μακρινὸν άντίλαλο:

— Έλα, έλα! μόνον έγώ δέν ξαπλώω κανένα! σέ μένα θαύρης τὴν αληθινὴν εὐτυχία, δε, σε ψεύτικες δόξες, δε, σε ψεύτικες άγάπες. Θά σε φέρω σε μαλακὸ και δροσερὸ κρεβάτακι. Έκει θά γείρης τὸ κεφάλι σου, έκει θά πλώγης τὸ κορμί σου για να ξεποστάσης, να κοιμηθῆς χωρίς να ιδῆς, κανένα κακὸ όνειρο, χωρίς να ξυπνήσης ποτέ...

Η Τρανταφυλλούλα ελεπε:

— Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι!

Μά δέν ετάλειψε απ' τὸν τόπο τῆς! και τὰ δυὸ ξερά κοκαλιάρικα χέρια τὴν άγκάλιασαν σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά.

Επέρασ' ένας χρόνος! ήρθεν η ίδια μέρα, η ίδια ὥρα, και η Τρανταφυλλιά απ' τὸν ένα δρόμο, η Τρανταφυλλίτσα απ' τὸν άλλον, όπως είχαν συμφωνημένα, έφτασαν σ' τὸ σταυροδρόμι. Η Τρανταφυλλούλα μόνον άργουσε να φανῶ, μά όπου κι' αν είνε θάρεθ κι' αὐτή.

Αλλοίμονο και πάλι αλλοίμονο! ελεπε πρώτη η Τρανταφυλλιά! οὔτε δόξες, οὔτε τὰ παλάτια, οὔτε τὰ χρυσὰ στολινδια κάνουν ευτυχισμένη μια καρδιά. Κι' άπάνω σ' τὸ ψηλότερο βασιλικὸ θρόνὸ βαριέται κανένας καθισμένος παντοτεινά κι' έχοντας σ' τὸ

χρόνο, τὴν ίδια αὐτή μέρα και τὴν ίδιαν ὥρα ν' ανταμώθων σ' τὸ ίδιο σταυροδρόμι για να πὴ καθέμιά τὴ βρῆκε σ' τὸ δρόμο τῆς και να ιδούν πὰ πέτυχε πλείοτερο.

Η Τρανταφυλλιά δέν είχε περπατήση πὸλὺ κατὰ τὸν πλατὺ και τόσο δρόμο, και άξαφνα ένας σωρὸς άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, σταλμένοι απ' τὸ βασιλιά τῆς χώρας ήσαν να τὴν προσαντήσουν.

Όλοι ήσαν ντυμένοι πλούσια και χρυσοκέντητα και φάνυνταν σαν να λουλούδιασε με μιάς ο τόπος από τὰ παρδαλά τους ρούχα.

Μέσα σε μεγάλα καλάθια έφεραν άμέτρητα χαρίσματα, όλα χρυσάφι διαμαντοστόλιστο και ξαφειροδεμένο που λές και είχαν έκει σ' τὰ καλάθια σωριασμένα όλα τὰςτίρια τ' οὐρανοῦ. Κι' όλοι αὐτοί οι άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ έρχονταν να πάρουν για νύφη τοῦ βασιλιά, τὴν ὡμορρη Τρανταφυλλιά! Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα ήσαν δικὰ τῆς! Κ' έκεινὴ πὸν πάντα τὸ είχε σ' τὸν νοῦ τῆς να γείνη και μέρα βασιλίτσα, δέν ξαφνίστηκε καθόλου για τὴν καλή τήχη, και τὸ ίδιο βράδυ άνάμεσα σε μουσικὴς και σε φωνὴς και πανηγύρια μῆπκε σ' τὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βασιλιά τῆς χώρας.

Ο βασιλιάς αὐτὸς είχε δικούς του τόπους πού δέν έφτανε μια ζωή να τους γυρίσης, είχαν όλα τὰ καλά, όλες τις δόξες τοῦ κόσμου — μά είχε και άσπρα γένηα.

Σ τὸν άλλο δρόμο τὸν πρᾶσινο και λουλουδιασμένον η Τρανταφυλλίτσα δέν βρήκε οὔτε σταλμένους απ' τὸ βασιλιά, οὔτε καλάθια με χαρίσματα! μά βρήκε, σαν νοικοκυροπούλα πού ήταν κι' αὐτή, ένα νοικοκυροπούλο, έναν τραγουδιστή, πλείοτερο χαρομέρη ποτὶ τραγουδιστή, γιατί αν ήσαν αληθινὸς τραγουδιστῆς θά κάθονταν κλεισμένος σπὶτι του να ζευγαρώνη ρίμες και να παίζη τὸν ταμπουρά και δέν θά 'λάζονταν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καρτεριώντας τὰ κορίτσια πού διαβαίνουν. Ήσαν όμως λεβεντοπαῖδο, είκοσι χρόνων παλληκάρια, και έρωτοκτυπημένοι.

Είνε γλυκὸ τὸ φίλημα σ' τὰ δροσερὰ σου χεῖρη Πάνθ' όσον και μοσχοβολῶν σαν λουλούδι τάπητή.

Ελα βαθεία σ' τὴν ερημιά να πῶμε να περφοῦμε Κ' έκει να σμίξουμε τὰ δυὸ, κι' έκει ν' άγαπηθούμε.

Θα σὺ μαδὸ ροδόφυλλα να γένης να λουμπά.

Έγώ θά νάμια σκιάρῶς σου και σὺ κυρὰ θά πάω!...

Η Τρανταφυλλίτσα τᾶκουσε αὐτὰ κι' ο νοῦς τῆς έγύριζε κι' η καρδιά τῆς χτυποῦσε γληγορότερα. — Δέν ήσαν οὔτε η πρώτη, οὔτε η ύστερη κοπέλλα πού ξελογιάστηκαν απ' τραγουδιστή.

Η Τρανταφυλλούλα περπατήσε, περπατήσε κατὰ τὸ στενὸ μονοπάτι, γεμάτο άγκάθια και λιθάρια. Ο τόπος ήτον έρημος! οὔτε σταλμένοι τοῦ βασιλιά ήσαν να τὴν πάρουν για νύφη, οὔ' ε κανεῖς έρωτοκτυπημένους τραγουδιστῆς ε τρῶβαλε με τὰ γλυκά τραγούδια τῆς άγάπης. Έβράδυασε και κανεῖς, κανεῖς, ψυχὴ ζωντανή δέν είχε φανῶ... Το φεγγάρι λυπημένο ανέβαινε απ' τὸ βουνὸ κι' όλα φάνυνταν γύρω χλωμά χλωμά και ηρούα. Η Τρανταφυλλούλα κοινοστάθηκε πλεία άποσταμένη! πεντοῦσε, διψοῦσε, τὰ πόδια τῆς είχαν κοπῆ απ' τὴν κακοτοπιά. Και τότε, πῶσα από μια γρηά τιά άνασηκάθηκε κατ' άσπρο κατ' άπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κι' άπλωσε άπάνω τῆς δυὸ ξερά, δυὸ κοκαλιάρικα χέρια. Τὸ στόμα του ήσαν άσπρικο, δίχως χεῖλια, και δέν άνοιγε και δέν έκλεινε! μά μέσ' απ' τὴν άσάλευτη αὐτὴ τρύπα έβγαине μια φωνή σαν από μακρινὸν άντίλαλο:

— Έλα, έλα! μόνον έγώ δέν ξαπλώω κανένα! σέ μένα θαύρης τὴν αληθινὴν εὐτυχία, δε, σε ψεύτικες δόξες, δε, σε ψεύτικες άγάπες. Θά σε φέρω σε μαλακὸ και δροσερὸ κρεβάτακι. Έκει θά γείρης τὸ κεφάλι σου, έκει θά πλώγης τὸ κορμί σου για να ξεποστάσης, να κοιμηθῆς χωρίς να ιδῆς, κανένα κακὸ όνειρο, χωρίς να ξυπνήσης ποτέ...

Η Τρανταφυλλούλα ελεπε:

— Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι!

Μά δέν ετάλειψε απ' τὸν τόπο τῆς! και τὰ δυὸ ξερά κοκαλιάρικα χέρια τὴν άγκάλιασαν σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά.

Επέρασ' ένας χρόνος! ήρθεν η ίδια μέρα, η ίδια ὥρα, και η Τρανταφυλλιά απ' τὸν ένα δρόμο, η Τρανταφυλλίτσα απ' τὸν άλλον, όπως είχαν συμφωνημένα, έφτασαν σ' τὸ σταυροδρόμι. Η Τρανταφυλλούλα μόνον άργουσε να φανῶ, μά όπου κι' αν είνε θάρεθ κι' αὐτή.

Αλλοίμονο και πάλι αλλοίμονο! ελεπε πρώτη η Τρανταφυλλιά! οὔτε δόξες, οὔτε τὰ παλάτια, οὔτε τὰ χρυσὰ στολινδια κάνουν ευτυχισμένη μια καρδιά. Κι' άπάνω σ' τὸ ψηλότερο βασιλικὸ θρόνὸ βαριέται κανένας καθισμένος παντοτεινά κι' έχοντας σ' τὸ

χρόνο, τὴν ίδια αὐτή μέρα και τὴν ίδιαν ὥρα ν' ανταμώθων σ' τὸ ίδιο σταυροδρόμι για να πὴ καθέμιά τὴ βρῆκε σ' τὸ δρόμο τῆς και να ιδούν πὰ πέτυχε πλείοτερο.

Η Τρανταφυλλιά δέν είχε περπατήση πὸλὺ κατὰ τὸν πλατὺ και τόσο δρόμο, και άξαφνα ένας σωρὸς άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, σταλμένοι απ' τὸ βασιλιά τῆς χώρας ήσαν να τὴν προσαντήσουν.

Όλοι ήσαν ντυμένοι πλούσια και χρυσοκέντητα και φάνυνταν σαν να λουλούδιασε με μιάς ο τόπος από τὰ παρδαλά τους ρούχα.

Μέσα σε μεγάλα καλάθια έφεραν άμέτρητα χαρίσματα, όλα χρυσάφι διαμαντοστόλιστο και ξαφειροδεμένο που λές και είχαν έκει σ' τὰ καλάθια σωριασμένα όλα τὰςτίρια τ' οὐρανοῦ. Κι' όλοι αὐτοί οι άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ έρχονταν να πάρουν για νύφη τοῦ βασιλιά, τὴν ὡμορρη Τρανταφυλλιά! Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα ήσαν δικὰ τῆς! Κ' έκεινὴ πὸν πάντα τὸ είχε σ' τὸν νοῦ τῆς να γείνη και μέρα βασιλίτσα, δέν ξαφνίστηκε καθόλου για τὴν καλή τήχη, και τὸ ίδιο βράδυ άνάμεσα σε μουσικὴς και σε φωνὴς και πανηγύρια μῆπκε σ' τὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βασιλιά τῆς χώρας.

Ο βασιλιάς αὐτὸς είχε δικούς του τόπους πού δέν έφτανε μια ζωή να τους γυρίσης, είχαν όλα τὰ καλά, όλες τις δόξες τοῦ κόσμου — μά είχε και άσπρα γένηα.

Σ τὸν άλλο δρόμο τὸν πρᾶσινο και λουλουδιασμένον η Τρανταφυλλίτσα δέν βρήκε οὔτε σταλμένους απ' τὸ βασιλιά, οὔτε καλάθια με χαρίσματα! μά βρήκε, σαν νοικοκυροπούλα πού ήταν κι' αὐτή, ένα νοικοκυροπούλο, έναν τραγουδιστή, πλείοτερο χαρομέρη ποτὶ τραγουδιστή, γιατί αν ήσαν αληθινὸς τραγουδιστῆς θά κάθονταν κλεισμένος σπὶτι του να ζευγαρώνη ρίμες και να παίζη τὸν ταμπουρά και δέν θά 'λάζονταν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καρτεριώντας τὰ κορίτσια πού διαβαίνουν. Ήσαν όμως λεβεντοπαῖδο, είκοσι χρόνων παλληκάρια, και έρωτοκτυπημένοι.

Είνε γλυκὸ τὸ φίλημα σ' τὰ δροσερὰ σου χεῖρη Πάνθ' όσον και μοσχοβολῶν σαν λουλούδι τάπητή.

Ελα βαθεία σ' τὴν ερημιά να πῶμε να περφοῦμε Κ' έκει να σμίξουμε τὰ δυὸ, κι' έκει ν' άγαπηθούμε.

Θα σὺ μαδὸ ροδόφυλλα να γένης να λουμπά.

Έγώ θά νάμια σκιάρῶς σου και σὺ κυρὰ θά πάω!...

Η Τρανταφυλλίτσα τᾶκουσε αὐτὰ κι' ο νοῦς τῆς έγύριζε κι' η καρδιά τῆς χτυποῦσε γληγορότερα. — Δέν ήσαν οὔτε η πρώτη, οὔτε η ύστερη κοπέλλα πού ξελογιάστηκαν απ' τραγουδιστή.

Η Τρανταφυλλούλα περπατήσε, περπατήσε κατὰ τὸ στενὸ μονοπάτι, γεμάτο άγκάθια και λιθάρια. Ο τόπος ήτον έρημος! οὔτε σταλμένοι τοῦ βασιλιά ήσαν να τὴν πάρουν για νύφη, οὔ' ε κανεῖς έρωτοκτυπημένους τραγουδιστῆς ε τρῶβαλε με τὰ γλυκά τραγούδια τῆς άγάπης. Έβράδυασε και κανεῖς, κανεῖς, ψυχὴ ζωντανή δέν είχε φανῶ... Το φεγγάρι λυπημένο ανέβαινε απ' τὸ βουνὸ κι' όλα φάνυνταν γύρω χλωμά χλωμά και ηρούα. Η Τρανταφυλλούλα κοινοστάθηκε πλεία άποσταμένη! πεντοῦσε, διψοῦσε, τὰ πόδια τῆς είχαν κοπῆ απ' τὴν κακοτοπιά. Και τότε, πῶσα από μια γρηά τιά άνασηκάθηκε κατ' άσπρο κατ' άπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κι' άπλωσε άπάνω τῆς δυὸ ξερά, δυὸ κοκαλιάρικα χέρια. Τὸ στόμα του ήσαν άσπρικο, δίχως χεῖλια, και δέν άνοιγε και δέν έκλεινε! μά μέσ' απ' τὴν άσάλευτη αὐτὴ τρύπα έβγαине μια φωνή σαν από μακρινὸν άντίλαλο:

— Έλα, έλα! μόνον έγώ δέν ξαπλώω κανένα! σέ μένα θαύρης τὴν αληθινὴν εὐτυχία, δε, σε ψεύτικες δόξες, δε, σε ψεύτικες άγάπες. Θά σε φέρω σε μαλακὸ και δροσερὸ κρεβάτακι. Έκει θά γείρης τὸ κεφάλι σου, έκει θά πλώγης τὸ κορμί σου για να ξεποστάσης, να κοιμηθῆς χωρίς να ιδῆς, κανένα κακὸ όνειρο, χωρίς να ξυπνήσης ποτέ...

Η Τρανταφυλλούλα ελεπε:

— Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι!

Μά δέν ετάλειψε απ' τὸν τόπο τῆς! και τὰ δυὸ ξερά κοκαλιάρικα χέρια τὴν άγκάλιασαν σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά.

Επέρασ' ένας χρόνος! ήρθεν η ίδια μέρα, η ίδια ὥρα, και η Τρανταφυλλιά απ' τὸν ένα δρόμο, η Τρανταφυλλίτσα απ' τὸν άλλον, όπως είχαν συμφωνημένα, έφτασαν σ' τὸ σταυροδρόμι. Η Τρανταφυλλούλα μόνον άργουσε να φανῶ, μά όπου κι' αν είνε θάρεθ κι' αὐτή.

Αλλοίμονο και πάλι αλλοίμονο! ελεπε πρώτη η Τρανταφυλλιά! οὔτε δόξες, οὔτε τὰ παλάτια, οὔτε τὰ χρυσὰ στολινδια κάνουν ευτυχισμένη μια καρδιά. Κι' άπάνω σ' τὸ ψηλότερο βασιλικὸ θρόνὸ βαριέται κανένας καθισμένος παντοτεινά κι' έχοντας σ' τὸ

χρόνο, τὴν ίδια αὐτή μέρα και τὴν ίδιαν ὥρα ν' ανταμώθων σ' τὸ ίδιο σταυροδρόμι για να πὴ καθέμιά τὴ βρῆκε σ' τὸ δρόμο τῆς και να ιδούν πὰ πέτυχε πλείοτερο.

Η Τρανταφυλλιά δέν είχε περπατήση πὸλὺ κατὰ τὸν πλατὺ και τόσο δρόμο, και άξαφνα ένας σωρὸς άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, σταλμένοι απ' τὸ βασιλιά τῆς χώρας ήσαν να τὴν προσαντήσουν.

Όλοι ήσαν ντυμένοι πλούσια και χρυσοκέντητα και φάνυνταν σαν να λουλούδιασε με μιάς ο τόπος από τὰ παρδαλά τους ρούχα.

Μέσα σε μεγάλα καλάθια έφεραν άμέτρητα χαρίσματα, όλα χρυσάφι διαμαντοστόλιστο και ξαφειροδεμένο που λές και είχαν έκει σ' τὰ καλάθια σωριασμένα όλα τὰςτίρια τ' οὐρανοῦ. Κι' όλοι αὐτοί οι άνθρωποι τοῦ παλατιοῦ έρχονταν να πάρουν για νύφη τοῦ βασιλιά, τὴν ὡμορρη Τρανταφυλλιά! Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα ήσαν δικὰ τῆς! Κ' έκεινὴ πὸν πάντα τὸ είχε σ' τὸν νοῦ τῆς να γείνη και μέρα βασιλίτσα, δέν ξαφνίστηκε καθόλου για τὴν καλή τήχη, και τὸ ίδιο βράδυ άνάμεσα σε μουσικὴς και σε φωνὴς και πανηγύρια μῆπκε σ' τὸ παλάτι τοῦ μεγάλου βασιλιά τῆς χώρας.

Ο βασιλιάς αὐτὸς είχε δικούς του τόπους πού δέν έφτανε μια ζωή να τους γυρίσης, είχαν όλα τὰ καλά, όλες τις δόξες τοῦ κόσμου — μά είχε και άσπρα γένηα.

Σ τὸν άλλο δρόμο τὸν πρᾶσινο και λουλουδιασμένον η Τρανταφυλλίτσα δέν βρήκε οὔτε σταλμένους απ' τὸ βασιλιά, οὔτε καλάθια με χαρίσματα! μά βρήκε, σαν νοικοκυροπούλα πού ήταν κι' αὐτή, ένα νοικοκυροπούλο, έναν τραγουδιστή, πλείοτερο χαρομέρη ποτὶ τραγουδιστή, γιατί αν ήσαν αληθινὸς τραγουδιστῆς θά κάθονταν κλεισμένος σπὶτι του να ζευγαρώνη ρίμες και να παίζη τὸν ταμπουρά και δέν θά 'λάζονταν καταμεσῆς τοῦ δρόμου, καρτεριώντας τὰ κορίτσια πού διαβαίνουν. Ήσαν όμως λεβεντοπαῖδο, είκοσι χρόνων παλληκάρια, και έρωτοκτυπημένοι.

Είνε γλυκὸ τὸ φίλημα σ' τὰ δροσερὰ σου χεῖρη Πάνθ' όσον και μοσχοβολῶν σαν λουλούδι τάπητή.

Ελα βαθεία σ' τὴν ερημιά να πῶμε να περφοῦμε Κ' έκει να σμίξουμε τὰ δυὸ, κι' έκει ν' άγαπηθούμε.

Θα σὺ μαδὸ ροδόφυλλα να γένης να λουμπά.

Έγώ θά νάμια σκιάρῶς σου και σὺ κυρὰ θά πάω!...

Η Τρανταφυλλίτσα τᾶκουσε αὐτὰ κι' ο νοῦς τῆς έγύριζε κι' η καρδιά τῆς χτυποῦσε γληγορότερα. — Δέν ήσαν οὔτε η πρώτη, οὔτε η ύστερη κοπέλλα πού ξελογιάστηκαν απ' τραγουδιστή.

Η Τρανταφυλλούλα περπατήσε, περπατήσε κατὰ τὸ στενὸ μονοπάτι, γεμάτο άγκάθια και λιθάρια. Ο τόπος ήτον έρημος! οὔτε σταλμένοι τοῦ βασιλιά ήσαν να τὴν πάρουν για νύφη, οὔ' ε κανεῖς έρωτοκτυπημένους τραγουδιστῆς ε τρῶβαλε με τὰ γλυκά τραγούδια τῆς άγάπης. Έβράδυασε και κανεῖς, κανεῖς, ψυχὴ ζωντανή δέν είχε φανῶ... Το φεγγάρι λυπημένο ανέβαινε απ' τὸ βουνὸ κι' όλα φάνυνταν γύρω χλωμά χλωμά και ηρούα. Η Τρανταφυλλούλα κοινοστάθηκε πλεία άποσταμένη! πεντοῦσε, διψοῦσε, τὰ πόδια τῆς είχαν κοπῆ απ' τὴν κακοτοπιά. Και τότε, πῶσα από μια γρηά τιά άνασηκάθηκε κατ' άσ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΙΡΗ ΒΑΡΚΑ

Υπό CHARLS FOLEY

Εκείνο το απόγευμα σηκώθηκε τέτοια κακοκαιρία, που σκέφθηκαν να αναβάλουν για άλλη ημέρα την αλευτική εκδρομή, που είχε αποφασίσει να κάνει, πίσω από το νησάκι του ποταμού. Μά συλλογίστηκε έπειτα τον Πέτρο, τον καλό ψαρά, που του είχε δώσει ραντεβού και μ' έπεριμενε. Θά εχανε ο φτωχός το μεροδούλι του.

Κατέβηκα στην άκροποταμιά και τον βρήκα να με περιμένει.

— Α! πώς τα πιάς, Πέτρο;

— Ω! έχω καλά είμαι, κύριε. Η μικροδρα μου όμως, δεν είναι το φτωχό καλά! Είναι δυό βδομάδες τώρα, που λυώνει στο κρεβάτι του. Κι' αυτά τα σύννεφα και η ύγρασία την οκτώνουν... Δεν ανοίγει πια το στόμα της, παρά μόνον για να βήξει. Το προσοπάκι της, θαρρείς πως βλέπει καμιά Παντογίτσα, είναι αφανισμένο από τους πόνους που τραβή, τα ματάκια της φαίνονται λυπημένα, σαν να σου ζητάν βοήθεια, και σου σκίζουν την καρδιά!

— Να σου πω, Πέτρο! Αν έχω ανάγκη, μείνε!...

— Ω! όχι κύριε. Κάθονται πάντα στο πλάι της η μητέρα της, κι' η θεία της. Έγώ αν είμαι εκεί, εμποδίζω τους γίνους. Κομμάστε μέσα, κύριε!

Εκείνησα πίσω στην βάρκα και ο Πέτρος τραβούσε τα κουτιά. Φθάσαμε σε μία κλίση του ποταμού. Εκεί δε φουσκώσε και πολύ, και η όμιχλη δεν ήταν και πολύ πυκνή.

— Δεν θα καθαρίσει ο ουρανός παρά με το φεγγάρι, μου είπε ο Πέτρος, και έδωσε την βάρκα του, στη ρίζα ενός δέντρου, που έπεφτε μέσα στο νερό.

Ρίξαμε της «πετονιάς» μας και έπεριμέναμε.

Καμιά φορά η όμιχλη ξεσχιζόταν και βλέπαμε απέναντι τις λευκές στη γραμμή, να τις κινάει ο αέρας και να σείει τα άργυροφύλλα τους. Έπειτα πάλι τα σκέπαζαν η όμιχλη και πια τίποτε δεν βλέπαμε. Η όμιχλη επύκνωνε σαν να άχνιζε από την μία άκρη ως την άλλη, ο πλατύς ο ποταμός.

Μία μελαγχολία μας έπιασε βαρειά. Σιωπή μεγάλη έβαλαν. Ήταν γύρω μας, και ένα θαμνο φως έβγαζε την καρδιά μας. Και μέσα στην άπειρη έκταση του μαύρου νερού και της γαλάζιας όμιχλης, αισθανθήκαμε τόσο μικρό τον εαυτό μας, τόσο μακριά από τον κόσμο, σαν βυθισμένοι σε ένα μυστηριώδες και άλόγοτο όνειρο κακό!

Έξαφνα ανασταναίει ο Πέτρος; και ψιθυρίζει, με μία άτονη και ύποκοψη φωνή.

— Α κύριε! Κι' αυτά είναι εκεί πέρα... πολύ μακριά... ένα άσπρο πράγμα που περνάει!

— Πού, Πέτρο;... Δεν διακρίνω τίποτε!

Προσπάθησα να ιδω, αλλά η όμιχλη ήταν πυκνή.

— Τώρα πέρασε πλέον!... μου είπε ο Πέτρος, με μία φωνή, που την έβγαζε η συγκίνηση. Δόσε μου το κονιάκ σας, κύριε, να σταθώ λίγο η καρδιά μου!

Τού έδωκα το παγούρι του κονιάκ. Ήταν όχρος και σκούπιζε το μετωπό του, σαν να έδρασε ιδρώτα κρύο!

Θέλησε κάτι να μου πη:

— Μου φάνηκε πως είδα...

Αλλά ξαφνικά σταμάτησε και πρόσθεσε:

— Καλύτερα να μη μιλάω γι' αυτό!... Αυτός ο άφορισμένος ο καιρός και η έβνοια που με τρώει για το κορίτσι μου, με κάνουν να όνειροδομαι στα καλά καθούμενα!

Και γύρισε το βλέμμα του, προς το φερό της πετονιάς, για να γλυτώσει από άλλες ερωτήσεις μου.

II

Πέρασαν ακόμη κάμποσες ώρες θλιβερές. Ο αέρας είχε κοπώσει ένελεως και η νύχτα έφευγε γεμίζοντας τα όλα με μία άοριστη μελαγχολία. — Και πάλι σιωπή. Μόνον μέσα στη σιγή ηχώσε σαν ν' άσθαινε ο πλαταγισμός του ρεύματος του ποταμού που χτυπούσε απάνω στη βάρκα, και έτριζε, όμοιο με οίμωγη ψυχορραγούτος, το τρώχισμα της άλυσσίδας, που είχαμε δέσει τη βάρκα μας από την ξηρά...

Όλα αυτά με πειράζανε στα νευρά. Έσκέφθηκα να φύγω και όμως μιά άοριστη προαισθήσις και προσδοκία, ότι κάτι παράξενο θά μάς συμβη, μ' έκαναν να αναβάλω από στιγμή σε στιγμή την αναχώρησι.

Έξαφνα ανατιγίσσομαι.

Ο Πέτρος με είχεν άρπικεί από το μπράτσο, μ' έσφιγγε δυνατά και κάτι μουρομυρίζοντας μου έδειχνε ένα σημείο, κοντά στο νησάκι και έφαινε με τρώει:

— Α, την άσπρη βάρκα!... Εκεί στην άκρη του νησιού, την βλέπεις αυτή τη φορά την άσπρη βάρκα!... Μιά φάση, μία γυρίζει κατά δω... Φέρνει γούρως... Λες και κάτι ζητεί να εύρη!... Να το κατάλαβε τώρα πως την είδαμε και πάλι να κρυφθή πίσω από τις λειές!... Α! την άφορισμένη!... Περιμένει να νυχτώσει για να βγάλει στη στεριά το χάρο!...

Γύρισα προς εκεί που μου έδειχνε ο Πέτρος.

Και μέσα από τους πασμένους όγκους της όμιχλης, που άργονοούνταν πάνω από τα μαύρα νερά, μου φάνηκε πως είδα πράγματι, μία άσπρη βάρκα, χωρίς επιβάνη, να γυρίζει γύρω της, και άλλοτε να την φέρνει το ρεύμα προς την παραλία και άλλοτε να

φεύγει από αυτή, ως που στο τέλος χάθηκε μέσ' στις λειές και τα καλάμια...

Ο Πέτρος μου σφιγγε πάντοτε το χέρι με σπασματικές και ήσαν το χέρι του τόσο παγωμένο, που αισθανόμουν την ψύχρα του, ως μέσα στο κορμί μου, αν και δεν ήμουν ντυμένος άλαφρά... Περίδωκε, με μάτια γουρλωμένα σαν τρελός, μου μούριζε και έτριζε τα δόντια του.

— Την γνωρίζω! ναι, αυτή είναι!... Αυτή είναι η βάρκα, που κουβαλά τον Χάρο!... Ήρθε σαν πέθανε ο πατέρας μου!... Ήρθε πάλιν όταν πέθανε η μάνα μου!... Τώρα για ποιόν έρχεται!... Άς γυρίσουμε, κύριε!... Άς γυρίσουμε γρήγορα!... Φοβούμαι πολύ για το κορίτσι μου!...

Και χωρίς να περιμένει να δώσω την συγκατάθεσί μου, έβγασε την άλυσσίδα από το κούτσουρο και τραβώντας δυνατές κομπές, πλησίασε εις το νησάκι.

Ψωχία και σιγή. Φύλλο δεν έκινετο!

Ζεσταμένος από το δυνατό κουπί, ο κακομοίρης ο Πέτρος, σπληθε κάπως και άρχισε να τον συμβουλεύει:

— Πώς; ού που είσαι ο καλλίτερος και πια άφοβος από τους ψαράδες, κάθασαι και προσέχεις εις τα παραμύθια! Παράξενο σου φαίνεται, να γυρίσει μία έρημη βάρκα στο ποτάμι!... Θα ήταν δέμενη πίσω από κανένα πλοίο, έσπασε το σχοινί της, από τον δυνατό αέρα, και πάλι τώρα όπου την σπρώχνει το ρεύμα και ο άνεμος, Τί φυσικώτερο, από αυτό!...

— Η βάρκα, κύριε, πήγαινε κόντρα από το ρεύμα. Αυτό ούτε φυσικό είναι, ούτε συνθημένο!

— Θα την έσπρωχναν ο άνεμος.

— Ο αέρας έπνεε, κύριε, και δεν φουσάει πλέον δυνατά. Έπειτα

αυτή η βάρκα φαίνεται κάθε άλλο, παρά βάρκα που την έχασε κανένα πλοίο.

Είπε μέσα κάποιος, που δεν ήμουν εγώ.

Α ν ο ρ ω π ο ν

μάτι να τον διακρίνω.

αυτός την οδηγεί.

την βάρκα όπως θέλει.

θέλει, χωρίς κουτιά και χωρίς τιμόνι.

Ποιά έδοξα!

Πού ηγαίναν;

αυτός δεν ήμουν εγώ.

να το είδε.

— Θάρω πώς το κονιάκ

σε κάνει να βλέπεις άλλα άντ' άλλων.

Το παγούρι άδειασε!

— Ός, ο Θεός να δώσωνά

σου, το λές!... Ήσυχο όμως τότε μόνον θά με

δής, όταν γυρίσω σπίτι μου και δεν βρω χειρότερα

από το κορίτσι μου, από ότι τ' άφηκα τό πρωί!

Για τούτο θά σάς παρακαλέσω, κύριε, αν δεν βιάζεσθε

πολύ, πριν σάς πάω στο ξενοδοχείο σας, να σταματήσω τη βάρκα

μου, έδώ σιμά, να πεταχτώ εσες

το σπίτι μου, να ιδω τι γίνεται εκεί!

— Έδωσα την συγκατάθεσί

μου μ' ένα ναύμα, αλλά και να μη την έδωδα

η βάρκα είχε πάσει κι' όλες

στο νησάκι.

Ο Πέτρος πήδησε, έδωσε

την βάρκα και μου έτεινε

το χέρι να με βοηθήσει να αποβιβασθώ κι' εγώ.

— Μη φροντίζεις, για μένα,

του είπα. Πήγαινε γρήγορα

έσύ και έγω θα

Στην άπειρη έκταση του μαύρου νερού.

περιμένο.

III

Έπειδή ο Πέτρος άργουσε να γυρίσει, από άνυπομονησία πήδησα έξω και έγώ και με δυσκολία μεγάλη κατόρθωσα ν' άνεβώ στην κορυφή της όχθης.

Γύρισα τότε και κύτταξα τον ποταμό.

Η όμιχλη είχε καθαρισθεί, κάτω από το φως της σελήνης το νερό του ποταμού γυάλιζε σαν άπεραντος καθρέπτης, την κακοκαιρία της ημέρας, τον παλαβο άέρα και την πύχνη, είχε διαδεχθεί μία μεγάλη νηνεμία, μία εσπέρα χλιαρή, γεμάτη ρεμβασμούς και μαγευτική γαλήνη.

Έδαμναζα όλα αυτά, όταν έξαφνα άνατριχίασα.

Μου φάνηκε ότι εις τα ήρμα νερά του ποταμού, κάτι γλυτρούσε απάνω, απλά και μαλακά, και κοντά εις τις πυκνές νηροίτες, διέκρινα κάτι άσπρο. Σκύβω και με συγκίνηση άνεγνώριστα λευκή βάρκα, την καταρριμένη βάρκα, η όποία, κατά τον Πέτρο, κουβαλάει τον χάρο!

Και ήταν έντελώς νηνί.

Ποιος είδε από ποιά πνοή ώθουμένη, από ποιά αντίθετο ρεύμα φερόμενη, άνέβαινε απλά — απλά, τον ποταμό, χωρίς ν' άφήνει πίσω της γραμμή εις τα νερά, άθροισμα κάτω από το φως του φεγγαριού, από άμυδρους λεπτούς περικυκλωμένη.

Αφηνίδας σταματῶ, φαίνεται σαν να μην είχαμε που να πάσει και έπαιτα σαν να την έσπρωξε μία δύναμη ύπερφυσική, έθύρισε προς το μέρος που στεκόμουν, έγγιζει στην ξηρά και μένει εκεί κολλημένη απάνω εις την όχθη.

Ακούεται τότε ένας λεπτός, ένας φυγαλέος θόρυβος απάνω εις την όμιχλη και στα καλάμια της άκτής, σαν να έβάδιζε κάποιος που δεν φαίνεται βιαστικά, άκούω έπειτα λιθαρώματα να έκδοβονται και να πέφτουν από τον κρημνό, και έπειτα να σηκώνονται πλησίον μου, τα χόρτα, σαν κάποιος να διαβαίνει.

Μία πνοή, σαν από ύψος και σκοτεινό ύπόγειο, ένα παγετώδες ψύχος μ' έφτανε, κάτι το άόρατο και άσύλληπτο πέρισε από κοντά μου και μ' επάγουσε τόσο πολύ, που τινάχθηκα, μ' άποστροφή, μερικά βήματα, πίσω...

Έπειτα μ' ένα νευρικό τρώμο που μ' έπιασε, έτρεξα σαν τρελός προς το σπίτι του Πέτρο, όσαν για να κατορθώσω να φθάσω έγω προτίτερα από κάποιον άλλον και να είδοποιήσω ότι κάποιος μεγάλος κίνδυνος τους έρχεται.

Αμα έφθασα έμπρός εις το παράθυρο που ήταν φωτισμένο, σταμάτησα διστακτικός και αστασιζόμενος. Η σκέψις ότι θ' άνησυχούσα άδικαιολογώς, τους φτωχούς, μ' έκαμε να συνέλθω και μηχανικά γύρισα πάλιν προς την όχθη. Πριν όμως φθάσω εις την όχθη, με κατέφθασε η θεία της κόρης του Πέτρο, αυτή ίσως να ήταν, και μου είπε με φωνή, που την πνίγαν οι λυγμοί:

— Σας είπα, που με έστειλαν ο καυμένος ο Πέτρος, να σάς πάω στο ξενοδοχείο!

— Ναι ένώ... Πώς είναι η μικρή;

— Άχ! Πάει!... Πάει την έχασαμε! ο πατέρας της, καθώς έμπηκε μέσα είχαν άφήσει την πόρτα άνοιχτή. Έξαφνα καταλάβαμε πως μας έρχεται από εκεί ένα μεγάλο κρύο. Άμέσως τότε η μικρή άρχισε να παλεύει σαν φύλλο που πολεμάει ο άνεμος να το ξεπασάρ από το κλωνάρι, έτέντωσε έπειτα το κορμί της, άναστένανε μία φορά και πάει το πουλάκι μας... Ξεψύχωσε!

Βροντημένος και παραχαλινόμενος, δεν της είπα τίποτα! Γύρισα τα μάτια μου έρευνώντας την έπιφάνειαν των ύδάτων και όλην την έκτασι του ποταμού.

Τίποτε δεν έφαινετο άλλο από την γυαλάδα του νερού κάτω από το φεγγάρι και τους σκοτεινούς όγκους των λειών!

Τότε έσπριξα το κεφάλι μου με τα δύο μου χέρια και διελογίζομαι:

— Μη τυχόν ν' αινεύω μ'...

Μετάφρασις Σταμ. Σταμ.

ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ

Κάποιος νέος ήτοκτόνησεν εσχάτως στο Βερολίνο διά περιπόρου, για μία πολύ περίεργη άσχημη. Ο νέος αυτός είχε σχέσεις με μίαν οικογένειαν, παρά τη όποία διήρχετο τās εσπέρας του. Στο σπίτι αυτό συναντούσε τρεις δεσποινίδες, την κόρην της οικογενείας και δύο φίλας της. Έξαφνα χωρίς καμιά φανερά αίτια, ο νέος έγινε πολύ σκεπτικός, πολλάκις δ' έφευγε σε βαθύτατην μελαγχολίαν. Ερωτημένος τι έχει δεν έδινε έξηγησι της θλιβεράς καταστάσεώς του. Και κανείς δεν θά έμάντευε και μετά τον οίκετόν θανάτον του το μυστικό του, αν δεν άπεκαλύπτετο από μία του άπιστολήν, εύφρεισαν μεταξύ των έγγραφων του και έχουσαν ως έξης:

«Αγαπῶ και τας τρεις δεσποινίδας μετ' ίσης άγάπης, και έπειδή μη αν Τούρκος δεν δύναμαι να νυμφευθῶ και τας τρεις όπως άπορώτων δυνότατα κακό, προτιμῶ να λύσω το περίπλοκον τούτο ζήτημα ως ο 'Αλέξανδρος τον Γρόδιον δαυμόν, και γι' αυτό και αυτόκτονῶ!...»

Τὸ Χριστουγεννιάτικὸ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ!!

Τέσσερες σελίδες επί πλῆθος, τόλχωμο έξόφυλλο, μεγάλη έσωτερική έγχρωμος εικόνα, όλη έπιχρῶσις, διηγήματα χριστουγεννιάτικα, χριστουγεννιάτικα ήθη και έθιμα, ανέκδοτα, περίεργα, άστεία, ιστορίες του 21, ποιήματα, παραμύθια, χίλια δυο πράγματα.

— Κι' ακόμη άρχίζουν από το φύλλο αυτό

ΤΑ ΩΡΡΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

των πολιτικών μας, των λογιών μας, των καθηγητών, των ζωγράφων, των ηθοποιών μας, των γνωστότερων 'Αθλητών, όπως τα διηγείτο έκαστος, με φωτογραφίους και σιτάς.

Στο χριστουγεννιάτικο φύλλο ανέκδοτα των κ. κ. Παύλου Κωνσταντινίδη, Κωστή Παλαμά, Μανώλη Κοτοπούλη, Γ. Καφαντάρη, κ.λπ. κ.λπ. ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΙΑΜΒΟΣ!!!

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΩΣ ΕΠΗΡΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η αϊχμαλωσία του Κόμητος Γκλάιζεν. Από κόμης κηπουρός του Σουλτάνου. Ο φλογερός έρωτας της Σουλτανοπούλας. Η απόδρασις των. Πρὸ τοῦ Πάπα. Η άδεια του δευτέρου γάμου. Πῶς έξησεν ο κόμης με τις δυό γυναίκες του. Το άνάγλυφον.

Οι έπισκεπτόμενοι την πόλιν Έρφορτην στην Θουριγγία, και περιερχόμενοι τα άξια θέας μνημεία της, δεν παραλείπουν να ελθθουν και στον ναόν της Παναγίας. Μέσα στον ναόν αυτόν υπάρχει χτισμένο στον τοίχο ένα χονδρείδες μεσαιωνικό άνάγλυφο, το όποιον παριστάνει ένα ίπποκτην ύψηλόσμον, όστις βρίσκεται εξαπλωμένος στη μέση δυό γυναικών.

Αν ζητήσετε από τον νεώκρο του ναού να σας πη την ιστορία του άναγλύφου αυτού, σάς άφηγγείται λεπτομερώς τα έξης:

Ο ίπποκτης του άναγλύφου είναι ο κόμης του Γκλάιζεν, ο όποιος κατά τās σταυροφορίας αϊχμαλωτίσθηκε στην Ιερουσαλήμ και έσθθη έμπρός στον Σουλτάνο της πόλεως, ο όποιος τον διώρισε δοῦλο του και του άνέθεσε την καλλιέργεια του κήπου του. Η κόρη όμως του Σουλτάνου είδα και άγάπησε τον έαυθόν ίπποκτην. Τόσον δε παρόφορος ήταν ο έρωτάς της, όσα του έπρότεινε να δραπετεύσουν μαζί. Αν γλύτωναν μετά την απόδραση, η Σουλτανοπούλα δεχότανε να γίνει Χριστιανή και σύζυγος αυτού. Ο κόμης ήταν νυμφευμένος. Στην Θουριγγία τον περίμενε νέα και όμοια στέφανος. Τί έπρεπε να κάνει; Τα βάσανα όμως της σκλαβιάς του ήταν τέτοια και η έλπίδα της άνακτήσεως της ελευθερίας τόσο γλυκεία, όσα, στο τέλος ο κόμης δέχθηκε τās προτάσεις της Σαρακηνής Σουλτανοπούλας. Έδραπέτυσαν πραγματικῶς μαζί, δεν τους άντεκάλυψαν, δεν τους έπιασαν κι' έρτασαν σώοι και άσφαλείς στη Ρώμη.

Μόλις πάτησε το πόδι του στη Ρώμη ο κόμης Γκλάιζεν έσπευσε ν' άναγγείλῃ στον Πάπα τα γενόμενα. Η προς την Σουλτανοπούλαν δοθείσα υπόσχεσις του δεν ήτο ιερή! Η έκκλησία μπορούσα ν' άδικήσῃ εκείνην, η όποία χάρις στον γόνιμο της άγάπης έδεχτο να γίνει Χριστιανή και έτρωσε εν μίῃ ημέρα το βάπτισμα και τον γάμο!

Ο Πάπας σκέφτηκε το πράγμα και τέλος έπήρε την άπόφασί του. Έπέτρεψε στον κόμηνα να νυμφευθῇ εκ νέου χωρίς να διαλύσῃ τον πρώτον του γάμον και να έχῃ εις το έξης δυό νόμιμες γυναίκες! Έτσι ο γάμος αυτός έτελέσθη άμέσως και ο ίπποκτης μετά της νεοφωτίστου δευτέρας συζύγου έναγύρισαν στη Θουριγγία.

Τὸν έβρασιάνειν όμως ακόμη μία σκέψις: Πῶς θά τον δεχόταν η γερμανική στέφανος, του, η επί τόσον χρόνον εν δαιμόνις και προσεχώς άνομένουσα αυτόν, όταν θά τον έβλεπε να γυρίζει διλοπαυδερμένος; Στην Σαρακηνήν Σουλτανοπούλα, την συνθησιμένην στην πολυγαμία, το γεγονός αυτό έφαινετο ύπολόγιστον. Θάκανε όμως την ίδια έντύπωση και στην πιστήν Χριστιανήν, την περιπαθῆ τέκνόν του, την κόρησαν του Γκλάιζεν! Ο κόμης άπείχεσι στην Θουριγγία όσας την Σουλτανοπούλα στο δρόμο, μπρός στον ναό του, άνέβηκε μόνος επάνω κι' έσπριξῃ στην άγκαλιά της γυναίκας του, κομίσσης Γκλάιζεν. Μετά τās πρώτας δε διαχύσεις της χάρις διηγήθηκε σ' αυτήν τās περιπέτειάς του, την αϊχμαλωσίαν του, τὰν τόσον με τὰν όποιο έλευθεώθηκε υπό της κόρης του Σουλτάνου. Προσέθεσε δε ότι έγένετο αυτή Χριστιανή και σύζυγος του, η συγκατάθεσις του Πάπα.

Η κόρη του, άφου ε' άκουσε όλα αυτά με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, διεκρίνεσεν ότι εκείνη στην όμοια όφειλε την ελάνοδον του συζύγου της, είχαν επ' αυτό δικαιώματα ίσα πῶς τα ίδια της και έσπευσε εις προάναστησιν της. Η δυό γυναίκες διέκριναν με αμύλη η μία στην άγκαλιά της άλλης. Ο τόπος που στανανθήκαν όνομάσθη από τότε «Κοιλάς της χαράς».

Το τοπίον αυτό άντρώγντο έξωθεν επί μακρόν ατύχημένο, χωρίς η αντίληψις να πάσει τον άγέφυλο οδών του. Μέχρι δε του κατελθόντος αϊώνος επεδεικνύον στην Έρφορτη εις τας περιήγητάς, την εδωκαροτέτην κλίνην επί της όποιας κόμης του Γκλάιζεν κατεκλίνετο μετά των δυό αυτών γυναικών, ως έκονέται και εν τῷ άναγλύφῳ του ναού της Παναγίας!

ΤΑ ΕΥΨΗΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Άκούε εκεί να πῶς να δανειστής

χρημάτα από ένα πιστόνιο;

— Φίλε μου, όταν έλθς ανάγκη

χρημάτων καλλίτερα να πηγαίνης

σ' ένα πιστόνιο που σου δίνει, παρά

σ' ένα κηδῶς πρέπει άνθρωπο που

δεν σου δίνει.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΤΟΥΡΚΟΑΤΟ ΤΑΣΣΟ

Η ζωή του. Ο έρωσ του προς την Λεονόραν της Έσσης. Αι καταδιώξεις του. Η φυλάκιση του. Αι πρώτοι εκδηλώσεις της παραφροσύνης του. Είς το άσυλον της Αγίας Άννας. Παρασιτώσεις, παρακροάσεις, όπτασις! Η άποθνήσκουσα του.

Πρό όλίγων χρόνων ερωτάσθηκα στην Ιταλία ή τριακοσάετηρίς του Τουρκουάτου Τάσσο, του συγγραφέως της «Βλάνθια» μέν ης «Ιεροσολήμ» και της «Αμίντα»· Η επέτειος αυτή έδωσεν άφορμή σε μακρές και ζωηρές συζητήσεις μεταξύ του κόσμου των γραμμάτων, όχι μόνον στη γενέτειρά του Τάσσο την Ιταλία, αλλά και σ όλες τις χώρες. Δηλαδή έτέθη πόλι το ερώτημα. «Ο Τάσσο τίς αν τρελλάς;» Κατά τους βιογράφους του Τάσσο ένα πράγμα είνε βέβαιο διό ο ποιητής φυλακίσθηκε άρκετά χρόνια· οι μόνον μέσον σε φυλάκη, οι άλλοι μέσον σε φρενοκομείο, όπου κλείστηκε κατά διαταγή του δονουκ Άλφόνσου Φερράρε.

Υπάρχει μία πληροφορία όχι όμως τόσο άκριβης ότι το μέτρον τούτο δηλαδή της φυλάκισης του Τάσσο σέ φρενοκομείο, έλλειψεν για τιμωρία του ποιητή που παρενοχλούσε την αδελφή του δονουκ με τις ερωτικές του εκδηλώσεις.

Κατά τον ιστορικό του 17ου αιώνα, του Μουρατόρι, ή επί μακρόν κρυφή άγάπη του Τάσσο προς την αδελφή του δονουκ Έλεονόραν της Έσσης έκδηλώθηκε κάποιαν ήμέραν παρούσα όλης της δονουκικής ούλης. Ο ποιητής καταληφθείς έξαφνα υπό ερωτικού πάθους τόσο παραξενάγη ώστε έδωκε άποτόμους και φίλους του χέρι της πριγκίπισσας.

Το βέβαιον είνε ότι σε πολλά σημεία του έργου του ο Τάσσο όμιλεί περί της ώρας Λεονόρας της Έσσης.

Κατό μίαν άλλην έκδοσιν, ο Τάσσο πιάστηκε μία ήμέρα στην άγκαλιά της αδελφής του δονουκ που τον φιλεξούσε. Αυτό έπροκάλεσε την φυλάκισιν του.

Τέσσερα έτη προτού στεργηθή την έλευθερίαν του, ο ποιητής παρούσας έκδηλα σημεία διανοητικής διαταράξεως. Στά 1575, λόγω άπογορευτικών που έδοκίμασεν εις την Αύλην του δονουκ Φερράρε, ξαντάσθηκα τον έαυτον του κατοδικώμενον από άναμνηστικόν έχθρους. Ο χαριστήρας του ες ατίας του έδωκε εξαιρετικά δύστροπος. Κατελήφθη από θρησκοληψία. Αμφιβολία για την άρχή του κόσμου και την άθανασία της ψυχής καταναρνούσας το πνεύμα του. Από την ήμέραν αυτή δέν εΐταν κύριος του έαυτου του. Η άλλοσηρόννη του έκδηλώθηκε ες ατίας όλος διόλου παιδικής άφορητης. Ένας φίλος του καταχρώμενος την έμπιστοσύνην του, άνοιξε τά μακρούλα του με άντικλειδί. Ο ποιητής τον έβλεπε δημοσία. Ακολούθησε σφοδρά έρς, άνταλλαγήρασιμάτων, έπειτα πρόσκληση σε μονομαχία. Ο προσκληθείς σε μονομαχία άντι να δεχθή αυτήν ύψους περιφρονητικά τους όμιλους και το ίδιο βράδυ βοηθούμενος από μερικούς μπάρβους έστησεν ένεδραν εις τον άντίπαλον του ποιητή. Ο Τάσσο προειδοποιημένος άναμφίβολως, εΐταν όπλισμένος· τράβηξε το έγχυρίδιόν του και με τόλμη άντισταθείς έτρεψεν σε φυγή τους έπιτεθέντας.

Ολίγοι έπειτα οι εφιάλται τον καταλαμβάνουν και πάλι. Αυτήν την φορά φαντάζεται, ότι επί τη βάσει άναποστάτων συκοφαντιών, θα ύποβληθή στην κρίση του δικαστηρίου της Ιερής Έξέτασης για περιποπές των βιβλίων του που έθιγαν τον ορθόδοξον καθολικισμόν. Έπειτα καταλαμβάνεται από φόβους δηλητηριάσεως, ή δολοφονίας· «θα ήμουν, γράφει προς τον φίλον του Σκίλιωνα Κονζάγκε, εις άκρον ευτυχής αν ήμφοροσα τουλάχιστον, χωρίς τον φόβον του δηλητηρίου να σβύσω την δίψαν μου με κατατρέχει, και σάν τον κοινότερον άνθρωπον, να ζήσω ήσυχος, αλλά έλευθερος σε μία πτωχική καλύβα χωρικό!»

Υπό την επήρειαν των εφιαλτών αυτών, κτυπά ένα ύπνεστην της δονουκίας ντ' Υομπέν, παρουσιάζει μάστιγα.

Ο δούξ ντ' Υομπέν, άφού τον φυλάκισαν δύο μέρες, τον έβλεπε μαζί του σε κάποιαν έξοχικήν του οικίαν, έλλείποντας ότι ή διαμονή στην έξοχήν θα τον άδερσάνε.

Πράγματι το πνεύμα του ποιητού ήρμησε, αλλά για λίγο χρονόν διάστην. Καταληφθείς πάλιν από καινούριους φόβους που άφορμή είχαν φαντασιώσεις αιτίες, έπιστρέφει εις τον Φερράρε και ζητεί άσυλον εις την μονήν του Αγίου Φραγκίσκου. Έν φ όμως ήτοιμάετο να χροσθή καλόγηρος, την 20ην Ιουλίου 1577, άνευ λόγου, εγκαταλείπει έσπευσμένως το Φερράρε χωρίς χρήματα, χωρίς οδηγόν, σχεδόν χωρίς ένδύματα. Φιλοξενείται λίγες ήμέρες εις το σπίτι της αδελφής του. Φεύγει όμως και πάλιν και καταφεύγει στην Μάντουαν που γίνεται ψυχρότατα δεκτός, και από εκεί μεταβάνει εις την Πάδουαν και την Βενετίαν.

Έν τφ μεταξύ προσάβησε να συγγιήση τον Άλφόνσον, δούκα του Φερράρε, ζητών την συγγνώμην του. Δέν ύποχωρεί άπάναντι οίσωδήποτε ταπεινώσεως. Με τις έξεντελιστικότερες

λέξεις δηλοϊ ύποταγήν και ζητεί χάριν. «Δοκίμαζω λέγει, διά τον Κρίον μου έρωτα σφοδρότερον έκείνον τον όποιον δοκίμαζα έραστής προς την έρωμένην του, τον ήγάπησα, λέγει, χωρίς να το καταλάβω ως είδαλο.»

Η άρνηση του δονουκ να τον συγχώρηση προκαλεί τον θυμόν του ποιητού. Προσφέρει τώρα τις ύπηρεσίας του προς τον δούκα ντ' Υομπέν ο όποιος όμως έλόχισται τις λαμβάνει ύπ' όψη, ότι εκ τούτου ο Τάσσο μετοβαίνει στο Τουρίνον άλλ' έπιστρέφει και πάλι στο Φερράρε. Φθάνει την έποχή που γίνονται οι προσημενές δια τον δεύτερον γάμον του δονουκ Άλφόνσου με την Μαργαρίταν ντ' Κονζάγκε. Άγανακτεί διότι δέν τον λαμβάνουν ύπ' όψη και παραφερόμενος άπειλεί τον δονουκόν οικον, λέγοντας: «Οι εις το έξής θα έγκυμιάζει τον άντίπαλον οικον των Μεδίκων. Στις ήμέρες έκείνες ένυπνώναν ή όριστική έκδοσις των έργων του. Τίποτε τόν εύκολότερον νάφιερώση τά έργα του αυτά εις τον οικον των Μεδίκων.»

Το τόλμημα αυτό δέν έμεινεν άνιμώρητον· ο Τάσσο, διαταγή του δονουκ Φερράρε, συλλαμβάνεται και έγκλείεται στο νοσοκομείο της Αγίας Άννας, τον Μάρτιον του 1579.

Τι ήτο άκριβώς το νοσοκομείο αυτό της Αγίας Άννας; Ο Λαμαρτίνος με την φαντασίαν του του ποιητή, καλύτερον από κάθε άλλο καθώρισε τον σκοπόν τον όποιον έξεπλήρωσε· «Παν λέγει, ένα άσυλον δια τους άναγήρους, φυλάκη δια τους ένόχους, άπομνηστικόν δια τους άκαταλόγιστους...»

Το καλλι εις το όποιον έκλεισθήκεν ο Τάσσο έγινεν αληθινόν προσκύνημα διαφόρων μεγάλων συγγραφέων. Μεταξύ άλλων το έπεσκέψθη και ο Λόδος Βύαν, ο όποιος κατά την όμολογία του θυρωρού, έμεινεν επί κλεισμένος δύο ώρες, κινώντας το μέτωπόν του και διασκελλίζοντας κατά πλότης με μεγάλα θήματα το δώματιον. Ολίγον μετά την άναχώρησιν του από το Φερράρε, ο Βύαν συνέθετε τους «Θρήνους του Τάσσο».

Παρά τις πεποιθήσεις εν τούτοις των ποιητών και άλλων συγγραφέων, ζίνεται δι εινε άπλοϊς μύθος ή ιστορία αυτή της φυλάκισης του Τάσσο.

Και κατά πρώτον λόγον ο Τάσσο ήτο άδύνατον να μείνη εις το καλλι τούτο του νοσοκομείου, διότι ήτο πατή-ψηλος και το καλλι,κάθε άλλο ή τέτατον άνδρα ήμφοροσος νάφιλοξενήση, όποιος μάλιστα, όπως λέγεται, συνέθεσεν εις αυτό τους διαφόρους φιλοσοφικούς διαλόγους του κατά το σύστημα του Πλάτωνος.

Ο Γκαίτε όποιος έκοιμε λεπτομερείς μελέτες πάνω στη ζωή του Τάσσο δέν διασάφει να ύποστηρίξη ότι όσα γράφθηκαν για τη φυλάκισιν του Τάσσο

άποτελούν μύθον άούστατον. Άλλά υπάρχουν και πιστικότερα μαρτυρία, μεταξύ άλλων δέν ένδς συγχρόνου του Τάσσο, Μάνσο όνόματι ο όποιος προφανώς το ήκουσεν από το στόμα του ποιητού, του όποιου ύπηρεσην για λίγο καιρό και έμπιστος. Κατά τον Μάνσο ο δούξ της Έσσης παρεχώρησεν στον Τάσσο, μέσον στο νοσοκομείο, διαμέρισμα εύρύτατον για άνετον διαμονή.

Άλλ' ή ύγεια του Τάσσο κατά την διαμονήν του στο νοσοκομείον χειροτέρενε. Ίδου πως ο ίδιος περιγράφει την άσθενείαν του σε μία έπιστολή του προς τον Ιατρον Τζιρολέμο Μερκουρίαν.

«Εδώ και λίγα χρόνια, λέγει, είμαι άρρωστος, αλλά δέν έξορα τί έχω· μόλις ταύτα είμαι άρρωστος, είμαι πεπεισμένος γι' αυτό.»

Άλλωστε όποιόδηποτε και αν είνε ή οίτια της άσθενείας μου, ίδου τα άποτελέσματα· πόνοι έσωτερικοί μετ' οίμορραγίας, βόμβος εις τα αυτιά και την κεφαλήν τόσο ισχυρός που νομίζω ότι με παρακολούθει συνεχώς ένα έγκερμος όφρολόγιον, όπταίες διαταρές και πάντοτε δυσάρεστες. Οι όπταίες αυτές με ταρασσούν τόσο ώστε δέν ήμφορώ να εργασθώ πνευματικώς επί πέντε λεπτά αν βιάσω τον έαυτον μου, οι όπταίες γίνονται περισσότερες και κάποτε καταλαμβάνονται από όργην άδικαιοσύνην.

Έκτός τούτου το κεφάλι μου, μόλις άποφύγω φλέγεται πυρετικώς· κάθε θόρυβος μου φαίνεται ως άνθρωπινή φωνή, σι τρέκον που συχνά τα άψυχα πράγματα μου φαίνεται ότι μου φωνάζουν.

Την νύχτα, ταράσσομαι από διάφορα όνειρα· Τότε παραφρομαι με την φαντασίαν, σε βαθμόν να μου φαίνεται ότι άνοκτο (αν πάντως δέντά άκούωπραγματικά)μερικά πράγματα, δια τα όποια όμιλησα τόσον με τον καινούριον, άδελφόν Μάρκον, κομιστήν της παρούσης, όσον και με άλλους, με τους όποιους όμιλησα για την κατάστασιν μου. Η μορφή αυτή της άσθενείας μου είνε και ή χειρότερα. Χρειάζεται λοιπόν εις το μέγα αυτό κακόν και άνόλογον φόρμακον.Και μολονότι δέν ύπάρχει καλλίτερον φόρμακον από την χάρη του Θεού, ο όποιος δέν εγκαταλείπει ποτέ ένα καλόν

χριστιανόν. Έν τούτοις, και άφού ή θεία του εύπλαχνία μας επιτρέπει να προστρέχωμεν στα άνθρώπινα φάρμακα, παρακαλώ την έκλεισμένην σας να με βοηθήση με τις συμβουλές της.

Η άσθενεία του όμως την στιγμήν που την περιγράφει, εΐρεται άκόμη στην πρώτην αυτής φάσιν. Στην καταιγίδα έπιστολήν του, την όποιαν άπευθύνει προς κάποιον Maurizio Cataués διαγράφεται ή επιδεινώσις της.

«Έχω συχνά, λέγει, νυκτερινούς τρέμονες, έτοι έξυπνησα χθές και ένόμισα ότι πατούσαν γύρω μου μικρές φλόγες. Κάποτε τα μάτια μου τόσο ξεπετούν ώστε νομίζω ότι θα χυθούν έξω. Βγαίνουν από τις κόγχες σπίνθες. Είδα στο μέσον της κουνουπιέρας του κορββατιού μου, σκιές ποντικών, πού στην πραγματικότητα δέν θα ήτο δυνατόν να ύπάρχουν. Άκουσα τρομερούς κρότους, τα αυτιά μου έσφύριζαν, καμπίανες ένόμιζα ότι χτυπούν, ότι έγκερμή πολλά έλειτονογούσαν μαζί και ότι το όρελόγιον έσάμαινε.»

Όταν άποκοιμήθηκα ένόμισα ότι ένα άλογον έρρίφη πάνω μου. Δέν έξορα αν οι έπακουσθήσαντες έσφαροι πονοκέφαλοι είνε συνέπεια των κορυσιώνων οδών όπτασιών. Μου πονούν άκόμη τα πλευρά και ή γάμπες· έντς τούτου, οι έμετοι, ή οίμορραγια και ο πυρετός με έξοθενόσαν. Και μέσα στους πόρους αυτούς και τους τρώους φάνηκε μπρός μου ή Παναγία, κρατώντας τον Χριστόν, άνόμισα σε φαινιένες γιφές. Φαίνεται ότι δέν πρέπει νάπελίσσεται δια την χάριν της.»

Παρ' όλα ταύτα ο άρρωστος ποιητής διατηρεί άμφιβολία ως προς την πραγματικότητα των όπτασιών αυτών, διότι το γνωρίζει ότι είνε φρενοβλαβής.

«Εσκέψθηκα λέγει, ναπον, ότι ή φρενοπάθειά μου όφείλεται σε μερικά γλυνώματα τα όποια έσφαγα πρό τριών χρόνων. Από την έποχήν εκείνην ή άσθενεία με κατέλαβε και πάλιν.»

Άλλ' ή παραδρομήσιν του συνεχίζεται και λέγει παρακάτω:

«Ναι, θα ήτο ζήτημα οικτον να μ' άποσύρουν από το μέρος αυτό, όπου οι μάγοι έχουν το δικαίωμα να με τυρανούν άτιμωρητα... Άν δέν ήτο δυνατόν να φύγω από εδώ, πέρνοντας μαζί όπως θα ήθελα, κάποιον δείγμα της γενναϊότητας του (πρόκειται περί του Άλφόνσου), ε, λοιπόν θα φύγω έτσι.»

Είς άλλην έπιστολήν του προς τον Maurizio Cataués γράφει: «Σήμερα, ο άδελφός μου αλδουμπατόν Licino, μου έδωσε δύο έπιστολάς της έλμομφορής σας.

Μόλις έδιδάσσα την μίαν την έχασα μπρός από τα μάτια μου. Φαντάζομαι ότι αυτό είνε από τα θαύματα που βλέπω πολύ συχνά στο νοσοκομείον αυτό να συμβαίνουν και που όφειλονται προφανώς σε κάποιο μάγον.»

Αργότερα καταλαμβάνεται πάλιν από τον φόβον της δηλητηριάσεως και σε μακρόν του έπιστολήν προς τον Σκίλιωνα Κονζάγκε περιγράφει τις φόβους του αυτούς.

Αι περιποαί αυτές από τις έπιστολάς του Τάσσο και όσα άνωτέρω γράφομεν, έπεισαν τους ειδικούς άσολήγηντας με την άσθενείαν του Τάσσο ψυχιάτρους της έποχής μας, ότι ο μέγας αυτός ποιητής έπαυθεν από μανίαν καταδιάβεως. Ο γερμανός ψυχίατρος Ρότε άνολύωντας την άσθενείαν αυτήν του Τάσσο, λέγει ότι ο ποιητής αυτός στην μητέρα του μέν όφειλε τον θερμόν και περιπαθή χαρακτήρα του, το άρας ευερέθεισόν του και την ύπερβολικήν αιδανηστικότητα του, εις τον πατέρα του δέ την έξαιρετικήν του εύφρυναν... Η συνέσπαις των στοιχείων αυτών έδημιούργησαν την μεγαλοψυχήν του Τάσσο. Είς την μητέρα του όμως άποκλειστικός όφειλε την άσθενικήν του προδιάθεσιν, ή όπία δέν ήτο δυνατόν ή να έντασθί λόγω τουτραχάδουστος βίου του σεις μικρές πριγκιπικές αύλεις της Ιταλίας.

Δεκαέτη χρόνων είχε παρασιτώσεις της άκοής. Ένόμιζεν ότι ήκουε σάλλυγας να ήχουν την δευτέραν παρουσίαν και τον Θάον νά του φωνάζη: «Είσαι καταραμένος. Πήγαινε εις την κόλασιν.»

Έκτός τούτου ο Τάσσο είχε προσβληθεί και από «μελαγχολία», ή όποια άνολουόταν από κρίσεις νευρικές και από μανίαν καταδιάβεως. Η πνευματική του αυτή κατάστασις που έκδηλώνεται ποικιλοτρόπως ύπηρεση άφορμή, ως λέγεται, άνωτέρω να εισαχθί εις το νοσοκομείον της Αγίας Άννας εις το Φερράρε, από το όποιον ήλθε με βελτιωμένην την ύγείαν του, αλλά με πεσμένον ήθικόν.Τα συμπεράσματα αυτά του δόκτωρος Ρότε συμπίπτουν με τα συμπεράσματα του Δομπρόζο. ***

Ο Τάσσο έξήλθε νοσοκομείου άφού παρέμεινε εις αυτό έπτά έτη και λίγους μήνας. Η έπιστολή της «Έλευθερωμένης Ιερουσαλήμ» του έξηφάσθησαν ισχυρούς προστάτες, μεταξύ των όποιων και τον δούκα της Μάντουας, ο όποιος και τον έφιλοξένησε μετά την έλευθεσίαν του. Φεύγει όμως μες όλίγον από την Μάντουαν και καταδιώκόμενος από εκεί στην Νεάπολιν στην μονήν του Μάντε στην Λορέτταν, από εκεί στην Νεάπολιν παραμονήν σε κάποιον νο-Ολεβίτο· ύστερα από όλιγοχρόνιον παραμονήν, άναχωρεί στη Φλοσομομένην διότι προσβλήθη από πυρετούς, άναχωρεί στη Φλορεντίαν, και από εκεί στην Νεάπολιν πάλιν, έματιον της χειρότερας άλλοφροσύνης.

Μετά τινα χρόνον μεταβαίνει στη Ρώμην προσκληθείς από τον Πάπα Κλήμεντα τον δον όπως στεφαναώθι εις το Βατικόν. Την παραμονήν όμως της ήμέρας που θα άποθεωνόταν άπέθανε σε ήλικία πενήντα ένός έτών.

Η «Έλευθερωμένη Ιερουσαλήμ» μεταφράσθηκε στην ελληνικήν από τον Ζακύνθιο ποιητή Γουζέλη, στα 1870. Την μετάφρασιν ο Γουζέλης άφιέρωσε στον Μ. Ναπολέοντα.

Χρ. Άγγέλ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΑΞ ΛΙΝΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΓΑ'ΓΔΑΡΟΣ

Στα χρονικά της παγκοσμίου κινήματογραφίας καθημερινώς προσίδονται περίεργα γεγονότα, τα όποια συμβαίνουν στο διάστημα που γίνεται ή κινήματογράφος διαφόρων σκημών.

Μερικά των περιέργων και πολύ χρησιμοποιών αυτών έπεισοδίων έξέχουν πραγματικώς τον κόπο να μνημονευθούν.

Κάποτε ο δημοφιλής Γάλλος κωμικός Μάξ Λίντερ, ο αυτοκτονήσας πρό τινος μετά της γυναίκας του, έχειάσθηκα ένα δον, όλίγον Ιδιορρυθμόν για να σκηνοθετηθή ή κωμωδία «Τρεις Σωματοφύλακες». Ο δνος αυτός έπρεπε να έξορ να κάθεται στα όπια-σθια πόδια του και να κάνει και άλλα διάφορα παιχνίδια.

Είς μάτην όμως ο Λίντερ άνεζήτη επί μακρόν το Ιδεώδες αυτό τετραπόδον για να το χρησιμοποιήση ο' όρισμένας σκηνάς της πορπαδας των «Τριών σωματοφύλακων» του Δουμά.

Μίαν ήμέραν, όμως ένώ παρηκολούθησε τα τελευταία τα γυμνάσια ένός Ιπποδρόμιου, άντελήθη ότι κάποιος δνος από τα τετραπόδα του Ιπποδρόμιου ήταν ο ένδοξέγμενος σύντροφος που κόσον καιόν άναγέτοους.

Κατενθουσιασμένος ο Μάξ Λίντερ από αυτήν την άποκά-λυψιν άπετάθη στην διεύθυνσιν του Ιπποδρόμιου, ή όποια συγκατετέθη να του παραχωρήση τον δνον.

Ο Μάξ ρώτησε μ' έμοια τις Ιδιοτροπίες και τα προτερήματα του τετραπόδου, το κανάλισον αθλημερόν στο κινήματογραφικό του εργαστήριο και ή κωμωδία άρχισε.

Ο όπερατέρ έποσθέτησε την μηχανήν του στο ύπαιθρο έτοιμος να την χρησιμοποιήση και ο Μάξ Λίντερ Ιππευσεν τον Καντισόν (αυτό ήτο το όνομα του δνου). Η σκηνή έξελείστο εις ένα άγρόν, ήθελε δέ να παραστήσι ότι ο δνος ήταν δθθεν έρωτευμένος με μίαν άγέλαδα, ή όποια έβρασκε παρέκει, και για να μη την εγκαταλείψη συνέλαβε την άγέλαν Ιδών να καθήση εις τα όπισθια πόδια του με τονκοπόν έννοείται να μονιμοποιήση αυτήν τηνθέσιν.

Ο Μάξ σμφώνως προς την οδηγίαν που του έδωσεν ο Ιδιοκότης του έζου, το έκλώτισσε εις την κοιλίαν, αλλά όλίγα συν-τιμέτρα μακρότερα απ' ότι έπρεπε για να νιώσει και να καθήση στα όπισθια πόδια του, έπειδή όμως όπως προείπαμε ο μεγαλο-φνης δνος έκανε και άλλα θαύματα παρεγγήγησε την πρόθεσιν του Ιππέος του και άρχισε να κόμν τοίμους!

Από τις τοίμους αυτές ο Λίντερ έπαθε νίλας! Οι σναργάται του τον έσώκασαν όλίγον άργότερα σε κακή κατάστασι και τον μετέφεραν σε μία όφθαλμολογική κλινική διότι είχε χτυπήσει και στα δύο μάτια. Στην κλινική ο Λίντερ ύπέστη όλην χειρουργίαν, χωρίς στην όποιαν έγλύτωση την όρσιν του.

Μετά την έγχείρησιν πορίμυτε έξη δόκλινες έξδοράδες κλινής! Όταν δέ ή ύγεια του άπεκατεσθόθη τελείως, νατόνιν νεω-τέρος έννοείται διδοσκόλιος έπαυέθηκε την σκηνήν με το αυτό τετραπόδον και κατόρθωσε να έπιτύχ.

Παρόμοια έπεισόδια σμεινούνται όποτε καθημερινώς, πολλά μάλιστα από αυτά έχων και έκτύτους τραγικούς συνέπειας δια τους ήθοποιούς...

Ιρίσι Σκαρβαίσι

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

ΒΡΟΧΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ!

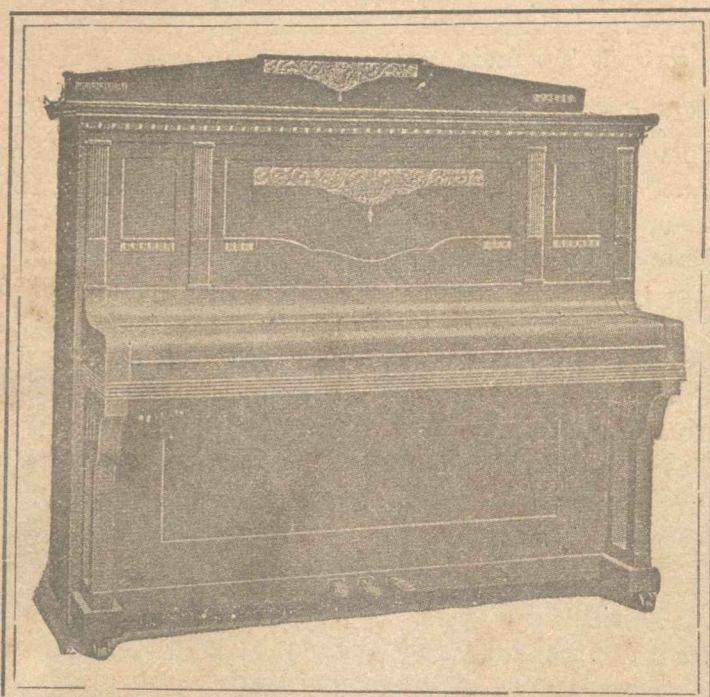
Μία πολύ παρὰδση άνακίνωσις έγγεγο από τινον έτών στην γαλλικήν Ακαδημίαν των έπιστημών, από γάποιον άξιοματικόν του ανθρωπολογικού πεδίο παραδόξου φυσικού φαινομένου έν Κα-χιγνίτι. Στην άνακίνωσιν αυτήν το έν λόγω γεγονός άναγράφεται ως άπρηγθή αυτό αυτόχθον κάτοικος, ο όποιος και το είδε με τα μάτια του:

«Την 18 παραδόχως Δεκεμβρίου έγγίκα στο Τά-Νιν στην οίκογένειά μου με το λεωφορείο, από όποιο είχα ως συνοδοιπό-ρους και τέσσερας άλλους γνωστούς μου έγχωρίους, έπίσης δέ και δύο παιδιά. Έξοφα κατά τις τέσσερας το άπόγευμα, εις άπόστασι περίπου 8 χιλιόμετρον από το Τά-Νιν ο οδηγός του λεωφορείου έβησε προς το μέρος μου και μ' έρώτησε με όργη γιατί τοι έλέ-ορσιν το σάκκακι του με το αίμα πουτρεχε από το χέρι μου!..»

Η έρώτησίς του μ' έξέπληξε, γιατί δέν είχα κανένα τραύμα στο χέρι. Όταν όμως έκτότεά μου έρώτησε αίματα· Υπάρσασ τότε και το ρούχα μου γεμάτα από σπασμένες αίματος! Υπάρσασ τότε ότι είχα κοπεί, γιατί να το έρωτήσω και έρώτησε σα να σκηνίσι τα ματωμένα χείρα μου. Ποία όμως άίτησιν ή καταιγλής μου όταν μετά το σφουγγισμα είδα ότι δέν ήμουν πληγωμένος, ούτε του γρηγο-ράσμενος δέν. Ρώτησα τότε τους συνοδοιπόρους μου τί συνέβη, αλλά και αυτοί δέν ήσαν τίποτα.

Κιότατον όμως και οι ίδιοι τα ρούχα τους και είδαν μ' άπο-αία τους, ότι ήσαν έπίσης γεμάτα σταλάζον αίματος. Δέν ήθε-ορσιν πλέον τί να πούμε μ' έστυροκοπήθήκαμε!..

Αυτά άναφέρει περί του παραδόξου γεγονότος ή άνακίνωσις. Η έπιστημή όμως άποδίδει το φαινόμενον αυτό εις βροχές, βρο-χας πολύ λεπτάς που δέν ήε άποβάναν κανείς άέματος. Η βροχής αυτές είνε σπανιότατες, προέρχονται δέ από σωματικά όργανα και μεταλλικά, τα όποια άνυψούνται από σείσμος εις τα ύψη, δέ-τετα της άτμοσφαιρας στρώματα, όπδέν και καταλείπουν. Δέν προικεται λοιπόν περί αίματος και κακός ο λαός τις θεωρεί ως έκδηλώσεις θεας όργης και κατάρσας...

ΠΙΑΝΑ - ΠΙΑΝΟΛΕΣ - ΑΡΜΟΝΙΑ

ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
G. KLINGMANN & CO
BERLIN

ΠΙΑΝΑ από Λίρες 'Αγγλίας 55-78
Παράδοσις εἰς Πειραιᾶ

ΠΙΑΝΟΛΕΣ από Λίρες 'Αγγλίας 100-180
Παράδοσις εἰς Πειραιᾶ

Γίνονται δεκταὶ εἰδικαὶ ππραγγελίαι ΠΙΑ-
ΝΩΝ καὶ ΠΙΑΝΟΛΩΝ καὶ παραδίδονται
===== ἐντὸς 75 ἡμερῶν. =====

===== ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ: =====

ΟΜΟΡΡΥΘΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΙ

ΟΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΑΣ ΑΡΙΘ. 5 (ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ)

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 1) Κος ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΥΛΟΣ, 'Οδὸς 'Ιπ-
ποκράτους καὶ Φαναριωτῶν 3. Μικ-
πιανόλα.
- 2) ΣΧΩΛΗ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ. "Ενα πιάνο μισήοῦρά.
- 3) Κος ΧΑΤΖΗΦΩΤΙΟΥ, 'Οδὸς Εὐρισακίου 4.
"Ενα πιάνο.
- 4) Κος ΓΚΡΙΤΣΗ, 'Οδὸς Τριῶν 'Ιερου-
σῶν. "Ενα πιάνο.
- 5) Κος ΡΙΖΟΔΗΜΟΣ, 'Οδὸς Καλλιγᾶ καὶ
Λομβάρδου. "Ενα πιάνο.
- 6) Κος ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΡΟΥΖΑΚΗΣ "Εμπορος,
'Οδὸς Βαρρέου. "Ενα πιάνο.
- 7) Κος Γ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ, 'Οδὸς Πετρίτου.
"Ενα πιάνο.
- 8) Κος Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΙΑΝΑ ΚΑΙ ΠΙΑΝΟΛΕΣ ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ
ΔΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ ΘΕΑΤΡΑ ΟΙΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΕΠΑΡΧΙΑΣ